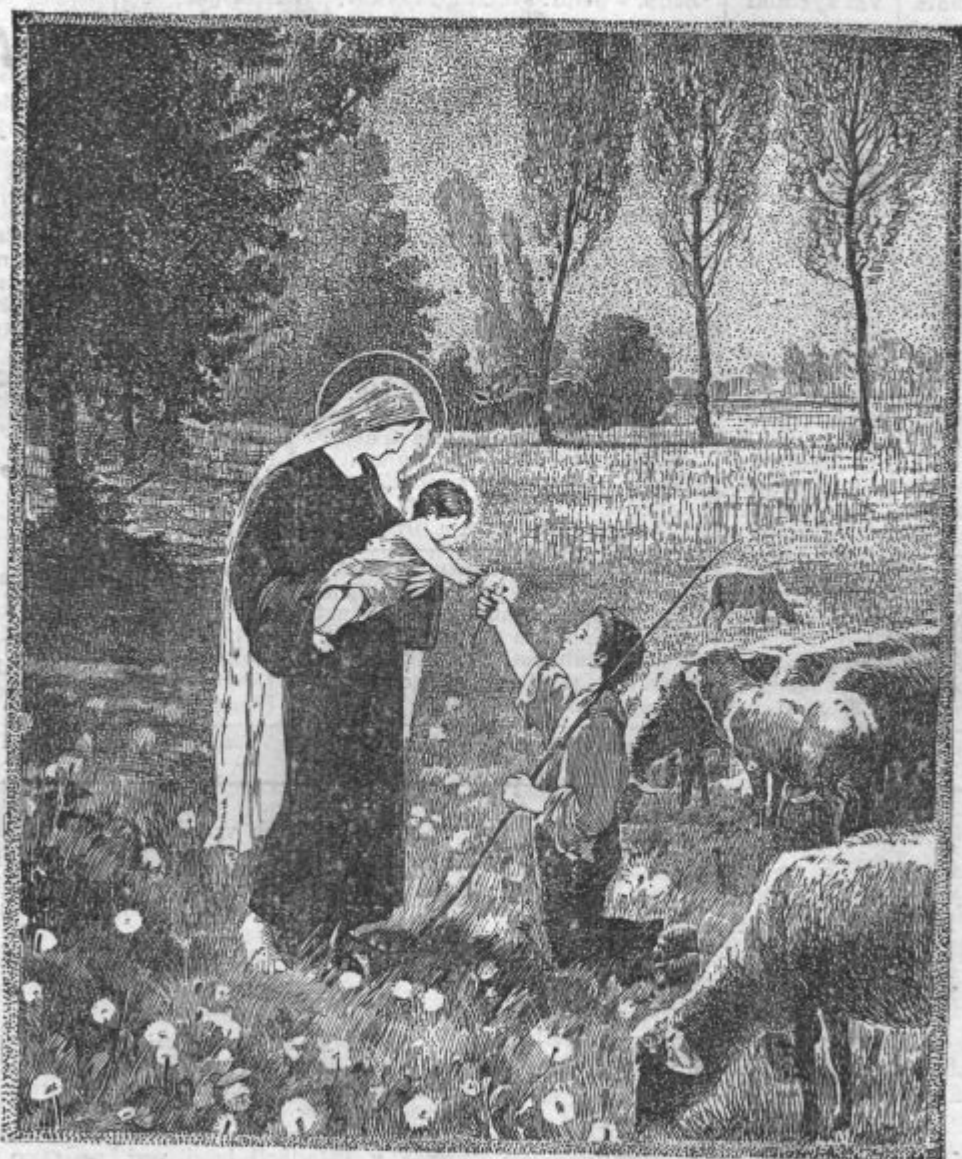

Leto XXII. 1924.

Št. 11. November.

BOGOLJUB

Izhaja vsak mesec. — Naročnino in darove sprejema upravnišтво, Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošiljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlafi se morajo za vsako nadaljno številko do 1. dne prejšnjega mesca.

Koledar za november 1924.

Mesečni zavetnik: sv. Stanislav.

Mesečni namen apostolstva molitve določen od sv. očeta:
Razširjenje zgodnjega sv. obhajila otrok.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostol. molitve za vsak dan še važne, nujne zadeve.	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v		
			ljubl. škof.	lavant. škof.	
1	Sobota	Vsi svetniki	Zaup. v priprav. svet. Kat. Cerkev.	Bela peč	
2	Nedelja	Zahvalna	Zahvala za prejete dobrote. Starši.	Ljublj. hiral.	} Srömlje Kapele Artiče Koprivnica Zabukovje Zdole
3	Poned.	Verne duše	Izog. malih grehov. Verne duše.	Ustje	
4	Torek	Karol Bor., š.	Apostolski dub. Duhov. naraščaj.	Col	
5	Sreda	Cahar. in Eliz.	Družinski mir. V sovraštvu živeči.	C.Vrh, p.P.Gr.	
6	Četrtek	Lenart, op.	Potrpežlj. v težavah. Delav. druž.	Kropa	
7	Petek	Engelbert, š.	Večje spozn. pres. S. Redovniki(ce).	Jesenice	
8	Sobota	Bogomir, š.	Miroljubnost. Obrekovani.	Novo mesto	
9	Nedelja	Božidar, m.	Vztraj. v dobr. Duh. vaje za može.	Loški potok	
10	Poned.	Andr. Av., sp.	Spoznav. vere v javn. Inteligenca.	Sostro	
11	Torek	Martin, š.	Krščanska radodarnost. Vojaki.	Dol	
12	Sreda	Martin, p.	Spošt. cerkv. poglavarjev. Sv. Oče.	Šmartin p. Kr.	
13	Četrtek	Stanisl. K., sp.	Pobož. prej. sv. obh. Dr. Jez. v Jug.	Podlipa	
14	Petek	Jozafat, š.	Zedin. vzhod. cerkve s kat. Mis. listi.	Smartno p. L.	
15	Sobota	Leopold, vojv.	Spoštov. svetne oblasti. Državniki.	Moravče	
16	Nedelja	Otmar, op.	Notranje življenje. Vzgojitelj.	Bled	} Majšberg
17	Poned.	Gregorij, š.	Odpr. slab. list. v druž. Preg. Cerk.	Srednja vas	
18	Torek	Evgen, š.	Treznost med Slov. Fantje in dekl.	Mengeš	} Makole
19	Sreda	Elizabeta, kr.	Ljubezen do bližnj. Preklinjevalci.	Lj. Jozefin.	
20	Četrtek	Feliks V., sp.	Evharistična vzgoja mlad. Katehet.	Smartno p. S.	} Poličane
21	Petek	Darov. M. B.	Ljubezen do M. B. Marijine družbe.	Hrenovice	
22	Sobota	Cecilija, d.	Pobož. cerkveno petje. Organisti.	Sp. Tuhinj	} Laporje
23	Nedelja	Klemen, p.	Napredek katol. Cerkve. Skofje.	Bukovšica	} Studenice Tinje Sv. Venčesl. Sv. Magdal. v Mariboru
24	Poned.	Jan. od Kr., sp.	Ljub. do križev. Naši misijonarji.	Ziri	
25	Torek	Katarina, d.	Odpr. zmotnih naukov. Kat. znanst.	Sv. Katarina	
26	Sreda	Jan. Berh., sp.	Pravi idealizem pri mlad. Dijaki.	Rova	
27	Četrtek	Virgil, š.	Resnicoljubnost. Uradniki.	Zapoge	
28	Petek	Eberhard, š.	Odziv božji milosti. Može in žene.	Litija	
29	Sobota	Saturnin, m.	Živa vera. Usmiljenke.	Studeno	
30	Nedelja	Andrej, ap.	Misijski poklici. — Umrlj.	Vače	} Sv. Jožef v M.

V molitev se priporočajo:

Mladenič F. Z. za zdravje v huđi živčni bolezni. — Družbenka V. F. v več važnih zadevah. — Neko dekle priporoča svoje brate in sestre v dušnih potrebah in časnih zadevah. — M. K. za ozdravljenje mučne živčne bolezni. (Za živčne bolezni ni veliko zdravil, tudi ni za vsakega živčno bolnega isto zdravilo dobro; treba je vprašati večšega zdravnika.) — Vsi našim molitvam priporočeni.

Vsi, ki se jim muđi na državni kolodvor v Ljubljani, morejo še mimogrede skočiti v prodajalno na Gosposvetski cesti (nasproti protestantovski cerkvi, poleg Papirografije), kjer je na razpolago bogata zaloga šolskih in pisarniških potrebščin, šolskih knjig, tiskovin, razglednic, pairja, učnih slik, kipov, devocionalij itd. — K. T. D. v Ljubljani.

Našla se je ob vratih stolnice v Ljubljani svetinja dekliske Marijine družbe s trakom. Lastnica naj se zglati ustmeno ali pisмено na naslov: Alojzija Rataj, Ljubljana, Pred Skofijo 13.

Listnica.

P. H. V. Če imate kaj lepega, prosim, le pošljite! — B. M. Črna. Odgovor na Vaše vprašanje ni težak, Katoliška cerkev je edino-zveličavna, da! Kdor je v njej rojen, pa iz nje izstopi, bo gotovo pogubljen. Kdor je pa brez lastne krivde v katerikoli krivi veri, pa samo zaradi tega še ne bo zavržen. Bog ima izredna sredstva, s katerimi more ljudi zveličati. To velja za vse one pred in po Kristusovem rojstvu, zato Kristus ni »prepozno« na svet prišel. Zaradi tega seveda pa nikakor niso vse vere enako dobre. Prava je le ena, katoliška, in za vse v njej rojene edinozveličavna. — Narodnih pesmi zasledaj ne potrebujemo, ker vseh itak ne moremo tiskati, jih je preveč. — Druga sličica iz Loga prihodnjč.

BOGOLJUB

Krstna imena.

Davno je že, kar je »Bogoljub« obljubil, da bo enkrat povedal nekaj misli o krstnih imenih. Praznik vseh svetnikov mu daje povod, da to obljubo izpolni.

Zakaj nosimo imena svetnikov? Mislimo, da pač zato, da drug drugega kličemo s temi imeni, da v eni družini mati ve ločiti Janezka od Jožka, in Reziko od Francike. Da bi imela krstna imena še kak drug in višji pomen in namen, na to so mnogi popolnoma pozabili. Da, nekateri »kristjani« so šli že tako daleč, da otrokom nočejo več dajati imen svetnikov, ampak kaka druga imena; samo toliko, da otrok neko ime ima, po katerem ga kličejo; saj imajo celo psi in kravice svoja imena...

Pa tudi tisti — in teh je seveda ogromna večina, — ki hočejo, da imajo otroci imena svetnikov, malo ali nič ne vprašajo, kakšen svetnik je to, ki ga izbirajo otroku za patrona. Vpraša se samo, kako se ime glasi ali kako zveni: bolj ali manj prijetno, nežno ali preprosto, »gosposko« ali »kmečko«.

Imena svetnikov ljudje torej ločijo v »kmečka« in »gosposka«. Kmečka imena so: Gašper, Jur, Urh, Urban, Tomaž, Šimen, Luka, Matevž itd. Ženska: Katra, Neža, Polona, Urša, Jera, Meta itd. Gosposka imena so: Viktor, Maks, Henrik, Evgen, Viljem, Ferdinand, Albin, Rudolf, Stanko itd. Ženska: Amalija, Olga, Hedvika, Ema, Zofija in večinoma vsa imena, ki so narejena iz moških: Štefanija, Viktorija, Gabrijela, Berta (Alberta), Avgusta itd. Vmes so pa imena, ki niso ne gosposka ne kmečka, ali pa so bolj ali manj kmečka ali gosposka. Vsaj ljudje jih tako presojujejo.

Povejte, če ni res tako!

To ravnanje s svetniki in njih imeni je popolnoma neutemeljeno in nekrščansko! Mnogi stariši iščejo le takih imen in jih tako zasukavajo in presukavajo, krčijo

in izpreminjajo, da se glasijo kolikor mogoče lepo, nežno, fino, srčkano. Kakor pri vzgoji sploh na mesto stare krščanske resnobe vedno bolj stopa lahkomišelnost in mehkuženje, enako se to razodeva pri izbihi imen. Kaj je bil svetnik, ali kako je živel, ali bo to primeren zgled otroku, po tem se ne vprašuje.

Pa to, da nekatera imena zvenijo gosposko, druga kmečko, preprosto, to je tudi samo stvar okusa. To se pravi: Ljudem se zdi, da je eno ime fino, drugo pa robato. Pride čas, ko bo morebiti ravno narobe. Elza bo kmečko, Špela pa gosposko. Ta doba se že pričinja. Saj so mestni starši že začeli dajati otrokom imena, ki so jih nekdanj na kmetih dajali, zdaj jih pa že tudi davno opustili: Marko, Urban, Gašper, Meta, Urša itd. Ljudje se zaletujejo z enega konca v drugega. Le po sredi ceste neradi hodijo. Kakor pri obleki: ali preveč ali pa premalo, samo tako ne, kakor je prav.

To je torej čisto napačno ravnanje s svetniki! Kako pridejo svetniki do tega, da jih mi na zemlji ločimo med gosposke in kmečke, med fine in neotesane? Morebiti ravno kak svetnik, ki je bil zelo visokega stanu, velja pri nas za kmetavza in narobe: ime preprostega pastirja velja za imenitno. Po tem svetnikov ne smemo ločiti! Ta ločitev je zmotna, napačna, za svetnike tako rekoč žaljiva.

Ne mislimo, da bi morali vsi ljudje nositi imena, ki so splošno v navadi. Ne mislimo, da bi morali pri vsaki hiši imeti le Janeza, Franceta, Jožeta in Toneta. Če je teh štirih imen posebno veliko, ni čudno. Kajti sv. Janezov je toliko, kakor nobenih drugih svetnikov istega imena, med njimi dva posebno znamenita: Krstnik in Evangelist. Frančiški so trije posebno sloveči: Serafinski, Salezij in Ksaverij, pa še Pavlanski. Jožef je bolj znan le eden, a ta nad vse, razun njega pa še Jožef Ka-

lazancij in Kupertin. Antona sta le dva, a ta dva zelo priljubljena. Smelo bi pa biti v imenih več izpremembe. Vendar nikar iskati samo takih imen, ki se zdijo nobell! Ko je otrok rojen, tedaj začnejo iskati po koledarju, katero ime bo bolj lepo. Tako sem krstil nekoč neko bajtarsko punčco »Rozina«. Kje pa ste to vzeli? V koledarju. Kaj pa veste o nji? Nič. Samo zato, ker se lepo sliši. Ravno revni ljudje, kaki beraški in nezakonski starši dajejo pogostokrat otrokom imena, kakor jih nosijo kralji in kraljice, cesarji in cesarice: Viktorija, Avgusta, Mirko, Aleksander itd. Saj končno sme imeti vsak kakršnokoli ime, a v tem iskanju imen, ki se zde nobel, se razodeva neko neumno povzdigovanje in napihovanje.

Čudno je res, kako svetnike izbiramo. Poglejmo apostole! Nekateri imajo mnogo častivcev, nekateri skoro nobenih. Čisto lepo ime je Filip, pa kako redkokdoga nosi! Tadeja pa celo nobenega ne poznamo. Kako pride, sv. Tadej do tega, da je popolnoma pozabljen? Ravnotako sv. Barnaba. Simon je seveda tudi že čisto v kot postavljen. Tomaž je kmet. Matevž tudi, pa že malo manj. Enako Jernej. Tudi oba Jakoba sta menda kmečka. »Ta škof imajo pa zelo kmečko ime«, mi je rekla preprosta ženica o škofu in kardinalu Misiju. Peter in Andrej sta tako bolj na sredi, Pavel je pa že bolj nobel. — Podobno je tudi s sv. očeti in cerkvenimi učenci. Znameniti svetniki so bili: sv. Ambrož, sv. Bazilij, sv. Bernard, sv. Dominik, sv. Bonaventura. A koliko poznate pri nas Dominikov ali Bernardov? Mohorja in Fortunata pa celo ni nobenega, dasi sta po naših krajih vero učila. Ciril in Metod sta gotovo primerna patrona. Zakaj ni na kmetih več Izidorov? Em bi smelo biti več, saj je živila na Slovenskem. Enako drugih slovenskih imen svetnikov. Zakaj ni skoro nobene Marte, ko se vendar vsako leto bere evangelij o njej! Zakaj skoro nobene Magdalene, tako velike svetnice? Zakaj nobene Perpetue in Felicite, tako slovečih mučenic? Sv. Nežika je tudi že skoro popolnoma pozabljena. Seveda, katera bi pa hotela danes še biti Neža! In vendar je bila sv. Neža v resnici nežno bitje, nežna po svoji starosti in po svojem rodu. Katarine imamo štiri: Aleksandrijska (25. nov.), Sijenska (30. aprila), Bolonjska (ki jo romarji na potovanju v Rim v Bolonji lahko vidijo na prestolu sedečo) in genuansko. Vse so imenitne. In Katarina je tako lepo

ime! Pomeni »čisto«. Toda katera bi hotela pri nas danes biti še Katra!

Ne more se grajati, če se ime nekoliko izpremeni, da se hitreje izgovori ali boljše sliši. To je bilo od nekdaj v navadi. Namesto Anton je Tone, namesto Valentin je Tine, namesto Katarine je lahko Katra; če pa menite, da to ni lepo, je pa lahko tudi Katrica, ali pa Katica. Opomniti pa moramo, da ženska imena na i: Mici, Fani, Rozi, Rezi, Leni itd. niso slovenske oblike. Slovensko je Rozika, Francika, Lenka, ali Lena, ali Lenica, Tereza, Terezika ali Rezika in seveda tudi Micika. Kako je iz »Marije« nastala Micika, tega si ne znam razložiti. A Micika je tako udomačeno, da lahko rečemo: to je slovensko. Toda tudi Micike že ne marajo več biti. Kako je iz Jožeta nastal Pepe, kdo more to vedeti! Pa ni tudi prav nič lepo. Čedno pa je Joško. Pepca se že malo lepše sliši, po novejšem je pa Jožica. Sicer naj se pa ženskam ne dajejo preveč moška imena!

Imena se torej smejo malo okrajšati in olepšati; le ne samo na to gledati, da je ime kolikor mogoče nežno, fino, srčkano! To je dokaz napačne vzgoje, prevelike zaljubljenosti v otroke. Ko sem v nekem kopališču naletel na gosposkega fantiča šest let starega, in sem zvedel, da mu je ime Janez, sem ga bil zelo vesel. Torej vendar še en Janez! Niti Ivanček, niti Janko, še Janezek ga niso klicali, ampak Janez. Za kmečke fantaline je to seveda že vse prenizko. Janez noče biti nobeden več, oziroma starši ga ne marajo. Če ni Ivan, je pa — Johan.

Zelo, zelo se bojim, da sem s tem marsikoga razžalil, ki nosi katero imenovanih imen. Toda o imenih ni mogoče drugače govoriti, kakor če se imenujejo. Zato rečem zdaj na kratko: Vsa imena svetnikov so dobra in lepa, samo iz pravega namena jih je treba dajati. Ne za to, da se samo lepo sliši, ali da je ime celo neka igračka za starše in za otroka. Tudi je prav, če je v imenih več razlike. Pri izbiro imena naj se gleda ne le, kako se glasi, ampak zlasti kaj je svetnik bil in kak o j e ž i v e l. Izbirajo se nalašč taka imena svetnikov, katerih življenje ni prav nič znano. Bolj prav je, da izbirate imena bolj znanih svetnikov. In vsakega otroka res seznanite z življenjem njegovega patrona! Imena svetnikov nosimo, ne samo za to, da se po teh imenih kliče mo, marveč, da jih 1. častimo, 2. p os ne-

m a m o. Vsak kristjan naj pa tudi sam, ko toliko doraste, skuša kar najbolj spoznati življenje svojega patrona ali patrona. In prav je, če se vsak dan, kakor angelu varuhu, tudi njemu priporoča.

Tudi godovni dan naj vsak kristjan primerno praznuje. Žalostno je, če človek tako rekoč za svoj god ne ve. Sme se ta dan otroku privoščiti kako veselje

in vsak si ga sme sam privoščiti. Predvsem pa naj se god praznuje krščansko; z molitvijo, s sv. mašo, in če mogoče tudi s sv. obhajilom.

Ne pozabimo, da so vsi svetniki, posebno pa še naši patroni, naši priprošnjiki in naši vzorniki. Njih sveta imena naj nam služijo v to, da pridemo za njimi!

Bogokletstvu — konec!

Na Marijanskem kongresu, na obeh zborovanjih Marijinih družb, moškem in ženskem, in drugi dan na zborovanju voditeljev Marijinih družb, je bila soglasno in z odobravanjem sprejeta sledeča resolucija:

Prvi slovenski Marijanski kongres v Ljubljani poziva ves slovenski narod, naj z vsemi močmi skuša iztrebiti iz našega jezika ostudno navado preklinjanja Matere božje v tujem jeziku, ki se je posebno po vojski med nami strašno razpaslo. V ta namen naj vsak resnično veren Slovenec tako govorjenje, kadarkoli ga sliši, odločno zavrne in se postavi za čast Matere božje. Kjerkoli se pa to bogokletstvo večkrat sliši, naj se vsak posluži zaščite zakona, ker je bogokletstvo tudi postavno prepovedano, in ga oblast, ako je dokazano, mora kaznovati.

Slovensko duhovščino prosimo, da ta sklep marijanskega kongresa prebere po vseh cerkvah na Slovenskem in nabije na cerkvena vrata.

Marijanski kongres, ki se je vršil v proslavo Matere božje, bi ne storil svoje dolžnosti, ko bi se nič ne spomnil, kako se božja Mati pri nas zdaj ne le časti, ampak tudi grdo sramoti z ostudnim preklinjevanjem, zanešenim k nam iz tujega

jezika. Če bi mogel kongres le to nesrečno razvado odpraviti, bi storil veliko. Ali se pa da odpraviti? Če že popolnoma ne, vendar vsaj v veliki meri, — ko bi vsak storil svojo dolžnost. Zakaj se je ta greh tako razpasel, da že otroci Marijo preklinjajo? Velik del krivde je na nas, ki h grehu preveč molčimo. Ko bi vsak pošten kristjan, kadarkoli sliši tako ostudno kletev, svinjača odločno zavrnil, kakor je potrebno, bi gotovo marsikoga minilo veselje Marijo zasramovati. Kdor pa za svarilo ne mara, proti njemu imamo še drugo orožje. Svetna gosposka (okrajno glavarstvo, ne sodnija), ga mora kaznovati, če se s pričami dokaže, da je res tako bilo. Teža orožja, ki nam je dano, se je treba poslužiti! Pošten kristjan se ne sme ustrašiti zamere malopridnega človeka, če gre za čast nebeške Kraljice in naše matere!

Po vsem Slovenskem naj bi se torej razglasilo (najbolje na kak Marijin praznik, recimo 8. dec.) po cerkvah in obenem nabilo na cerkvena vrata, zato da imajo ljudje vedno pred očmi, — kakor delajo tudi pri drugih narodih, — da se bo ta greh z vsemi silami preganjal, dokler se ne iztrebi! In tako naj se potem res tudi dela!

Križ jo je posvetil.

Častitljiva Elizabeta Canori-Mora.¹

Ta si je s potrpežljivim prenašanjem težkega družinskega križa zaslužila svetniški venec. Rodila se je l. 1774. v Rimu v ugledni družini in so jo vzgajale Avguštinke v Kaši (Cascia). Tu je zaobljubila čistost z željo postati redovnica. Toda

čez nekaj let se z 21. letom omoži z advokatom Krištofom Mora. Zakon ni bil srečen. Mož začne neredno živeti. Prvotna ljubezen se mu spremeni v ljubosumnost, potem v hladnost in nazadnje v sovraštvo. Elizabeta stori vse, da bi pridobila njegovo srce, pa vse zastonj. Dela dolg na dolg in se da po neki slabi ženski ves

¹Izgovóri; Kanóri-Móra.

omrežiti. Sorodniki ji trpko očitajo, da je ona kriva blodenj svojega moža. Ona pa vse to vdano prenaša.

Sedaj se spomni spet svoje zaobljube. To jo šele prav tesno priklene na Boga. Vse življenje objokuje kršitev obljube, čeprav je bila temu kriva zgolj mladostna pozabljenost.

Nje mož se ni brigal za otroke. Ona pa jih je skrbno vzgajala v božjem strahu. Pa tudi ti so ji povzročali veliko bridkosti. Zaman se je trudila odvrniti polom svoje hiše, ki je pretil zaradi razuzdanosti moža.

Brezvestnega odvetnika prisilijo delati duhovne vaje. Pa po njih postane še bolj divji in ravna z ubogo ženo tako grdo, da je v nevarnosti za življenje. Med drugim zahteva od nje, naj mu dovoli prosto občevanje z vlačugo. Spovednik ji svetuje, naj zahteva cerkveno ločitev. Pa ona se iz ljubezni do moža in otrok ne more odločiti za tak korak. Zaradi zapravljenosti nje moža jo razdedinijo. Pa Bog je ne zapusti. Usmiljene duše ji pomagajo dalje. V tej šoli trpljenja zelo napreduje v popolnosti. Kot močna žena vztraja pri hudobnem možu, ki ji povrača nezmanjšano ljubezen in ljubeznivost le z zasramovanjem in grdim ravnanjem.

Bog svojim izvoljenim zelo rad pošilja trpljenje. Poleg drugih družinskih nadlog mora Elizabeta prenesti še veliko notranjih poskušanj, napade hudobnega duha in bolezní. Bog ji pa da tudi veliko izrednih milosti in razsvetljenj. Ljudje jo visoko cenijo in zelo čislajo nje svete. Sama tako stiskana zna tudi druge dobro tolažiti in bodriti. Z molitvijo izprosi mnogim velike milosti. Svoje trpljenje vedno velikodušno žrtvuje za zmago Kristusove stvari. Med drugim pripovedujejo o njej, da ji je v hudi bolezní angel prinesel sv. obhajilo. 5. febr. 1825 je božja služabnica zapustila svet, da bi dobila plačilo za junaško prenašanje svojega križa.

Po smrti je slednjíc izprosila spreobrnjenje moža. Baje se mu je prikazala in ga silila k pokori. Pozneje je stopil k frančiškankom in je tam živel strogo spokorno življenje do smrti.

Družin, ki v njih ni miru, je danes, žal, veliko. Častljiva Elizabeta Mora kaže, da tudi v tej bedi more Cerkev privedi do višine svetosti in nam podeliti pravi srčni mir. **To sveto ženo naj posnemajo vse žene, ki imajo slabe može! Na ta način lahko postanejo — svetnice.**

Sanje starca Geroncija.

Spisal kardinal John H. Newman. Iz angleščine prevedel J. D.

II. del:

Angel (ki je postal ta hip duši viden):

(Stanje duše neposredno po ločitvi od telesa.)
Geroncij (ali pravzaprav samo njegova duša):

Zaspal sem bil, in zdaj sem pokrepčan!
In oj, kàk prekrepcan! Tàk lahkega se čutim in takó svobodnega,
ko da šele sedaj zares sem svoj, ves svoj! — Kàk tiho vse okrog!
Ne mislim več, kàk ura bije čas,
ne udarcev žil, ne utripov več srca,
in hip je hipu vsak povsem enak.
Kàk dobro duši dé svečani mir!...
Pa ta globoki mir, ták mil, sladák,
je nekam trpek, nekam čudno mrk...
Glej, novo čudo! Nekdo me drži
in vodi z mehko me rokó...
Ne gibljem sam se nič... to čutim pač...
nekdo me nosi kvišku, v strmo pot...
Čuj, kaj je to? Oh, petje iz višav...
Li slišim ga ali čutim le, zares ne vem.
Oj v srce segajočih melodij!

Trud dovršen,
dolžnost storjena!
Zdaj grem domov
in ta z menoj.
Venec dobljen,
aleluja,
za vekomaj!

Meni od Bogá
ob rojstvu že
je ta zemljan
bil v varstvo dan,
da varujem ga.
Aleluja,
zdaj rešen je!

Lik iz prstí,
bil zmir s tebo sem;
sem vodil te,
pripeljal te,
skoz trud, skrbi

aleluja
z zemljé v nebó sem.

D u š a (kakor sama zase):

To najbrž eno je prečudnih bitij,
ki so, še preden svet je ustvarjen bil,
pred let milijoni in milijoni, obkrožala
prestól Bogá najvišjega.
Nagovoriti hočem ga. — (K angelu.) Go-
spod,
moj anđel, varuh moj, pozdravljam te!

A n g e l.

I ti pozdravljen bodi, moj otrok!
Ti moj otrok, moj brat! Česa želiš?

D u š a.

Govoril rad s teboj bi, le zato,
da sploh govoril bi. Rad zvedel bi,
kar ti veš; rad izvedel bi stvari
nebroj, pa se bojim biti zvedāv.

A n g e l.

Odslej želeti nič ne moreš več,
kar ne bi smelo se želeti tu.

D u š a.

Naj torej govorim! Zmir mislil sem,
da tisti hip, ko duša zapusti
teló, pred večnim Bogom že stoji,
da koj je sojena in gre v svoj kraj.
Kaj torej brani mi h Gospodu zdaj?

A n g e l.

Prav nič! Saj le z največjo naglico
hitiš, drviš pred božji sodni stol.

D u š a.

O ljubi anđel moj, povej, zakaj
stopiti predenj nič se ne bojim,
dočim tam doli misel me na smrt
in sodbo zmirom je se stráhom mučila.

A n g e l.

Česar si bal se, je prestano zdaj!
Najbolj si bal se boja smrtnega;
tegà pa zdaj bridkost je za teboj,
zato si miren... dasi sodba že
se je pričela nad teboj.
Ta mir, ta radost duše tvoje zdaj
je prvi okus veselja rajskega,
ki zate se pričela je pravkar.

(Pred vrati sodne dvorane, dokoder — kakor se
pesniku zdi — še smejo peklenški duhovi.)

D u š a

(ki je naenkrat zaslišala tuljenje hudobnih duhov,
besov ali démonov).

O čuj! Odkod ta besni hrup? Kar bal
bi se, če še bi mogel baťi se.

A n g e l.

Pred vrati sodne zdaj dvorane sva.
To besi tulijo, ki tu prežé...
Prežé na duše, češ, da njih so last,
v peklà jih vreči hočejo propast.

D u š a.

O divjih, o neskladnih teh glasov!

B e s i

(pojó strašno bogokletno).

Krepost al greh
gre vse v en meh,
nam gre na smeh,
ha, ha!

Kdor zbog peklà
ne trepetá,
ta kaj velja!
Ha, ha!

Ne služimo,
ne uklonimo
se pod igó.
Ha, ha!

D u š a

(angelu).

Ti besi so nevidni mi; al viden
mi bo Gospod, ko pridem Mu pred
tron?

A n g e l.

Dà, bo! Za kratek hip ga videl boš.

Za hip samó; pogled bo radosten
sicer, a hkrati te prebodel bo.

D u š a.

Besede govoriš mi neumljive...
Mar s tem vprašanjem sem preneglil
se?

A n g e l.

Mož živel je nekđaj (v nebeški zdaj
je slavil); ko se bližala mu smrt,
objeti smel je Križanega, ták,
da rane mu prejelo je teló.
Al v smrtnih bolečinah je vzdrhtel
po tem objetju! Nauk vzemi si;
Ljubezen večna v živo žge, preden
razbeli dušo vso in preobličí.

(Iz notranjosti sodne dvorane se začuje angelsko
petje.)

Zlate jagode.

25.

»Bog da posamnim ljudem neko no-tranjo, srčno skupnost z bližnjim in nežno ljubezen do njega. To je eden največjih in najlepših darov, ki jih more njegova božja dobrotljivost podeliti ljudem glede njih so-ljudi.« (Sv. Frančišek Sal.)

Sv. Frančišek Sal. je imel ta dar. V pogovoru nekemu svojih najzvestejših pri-jateljev je nekoč dejal: »Skoraj ne ver-

zdravljenega razsvetli, čuva in vodi.

Molimo! Daj mi, o Bog, tako iskreno in odkritosrčno ljubezen do bliž-njega, kakor jo je dal toliko svojim svet-nikom, ki skoraj nikoli niso videli bliž-njega, ne da bi mu želeli zveličanje, ne da bi natihem zanj molili in ga priporočili njegovemu angelu varuhu!

Procesija Marijanskega kongresa.

jamem, da na svetu kaka duša prisrčneje, nežneje in iskreneje ljubi ko jaz. Tako srce mi je ustvaril Bog.»

Sv. Bernarda je nežna ljubezen do bližnjega napolnjevala z veliko gorečnostjo za rešitev njegove duše. Preden je s kom govoril, je na tihem prosil Boga, naj mu da spoznati, kaj naj mu pove glede njegovega posve-čenja. In potem je s tako čudovitim iz-livom srca govoril o Bogu, da bi moral oni biti zelo zakrknjen, če ga ne bi to najgloblje ganilo.

Neki pobožni kristjan ni nikoli niko-gar pozdravil, ne da bi hkratu pozdra-vil njegovega angela varuha in ga prisrčno prosil, naj po-

26.

»Resnična ljubezen, ki je edino za-sluzna in trajna, je tista, ki nas podžiga, ljubiti bližnjega v Bogu in zaradi Boga, namreč ker Bog hoče, da ga ljubimo, ali ker nam je bližnji drag, ali ker je Bog v njem. Seveda to še ni napačno, če ga lju-bimo iz drugih pametnih vzrokov, n. pr. ker nam je storil kaj dobrega ali ker spo-znamo na njem hvelevredne lastnosti; pa tudi potem si moramo vedno prizadevati, vse to spraviti v soglasje z ljubim Bogom. Čim manj pobožnih nagibov izven Boga je primešanih, tem čistejša in popolnejša je naša ljubezen. To pa nas ne ovira, da ne bi nekaterih oseb, n. pr. staršev, sorod-nikov bolj ljubili ko druge, ker Bog tako

hoče, ali tudi takim, ki so čednostnejši od drugih, v ljubezni dajali prednost, če ta izvira iz večje podobnosti, ki jo imajo taki ljudje z Bogom. O kako redka pa je taka ljubezen!« (Sv. Franč. Sal.)

Sv. Frančišek Sal. je v bližnjem vedno gledal Boga. Odtod spoštovanje in njegova ljubezen do vseh; zato je bil tudi v izpolnjevanju pravil o lepem vedenju zelo natančen. Prednici nekega samostana je pisal: »Pazite dobro, da boste skledice tehtnice za vse svoje hčere enako visoko držali, da ne boste svojih nagnenj in navad tehtali po njih naravnih lastnostih. Koliko ljudi je, ki nam ne ugajajo, in jih ima vendar Bog zelo rad!... Ljubezen do bližnjega gleda na prave čednosti in dušno lepoto in obsega vse brez izjeme.«

Sv. Magdalena Paciška je ljubila stvarile, ker jih Bog ljubi; veselila se je njegove ljubezni do njih in popolnosti, ki jim jo je podelil.

Molimo! Moj Bog, bližnjega hočem ljubiti v tebi in zaradi tebe, ker ti tako hočeš, ker je ljub v tvojih očeh in ker si ti v njem. Odkritosrčno želim, da bi bila vsa dejanja lepega vedenja, ki mu jih izkažem, kot prav toliko dejanj svetega spoštovanja do tebe.

27.

»O kdaj zasine dan, ko bomo vsi polni ljubezni in nežnosti do bližnjega! Kdaj bomo pač duše naših bratov ljubili v Jezusovem Srcu! Kdorkoli bližnjega izven tega ljubi, ta je v nevarnosti, da ga ne bo ljubil ne čisto, ne vztrajno, ne enakomerno. Pa kdo naj ga v tem žarečem ognjišču ljubezni ne ljubi? Kdo naj ga ne prenaša z vsemi njegovimi nepopolnostmi vred? Kdo naj ga ima za nevrednega svoje ljubezni, če pomisli, da se je to božje Srce od ljubezni do vseh použilo?« (Sv. Franč. Sal.)

Prav zato, ker je sv. Frančišek Sal. bližnjega gledal v Jezusovem Srcu, je bil tako krotak, tako ljubezniv, tako potrpežljiv in usmiljen do vseh.

»Ubogega kmeta, preproste ženice z dežele,« je dejal sv. Vincencij Pav., »ne smem soditi po njuni zunanosti in po njiju naravnih zmožnostih — veliko izmed njih jih je tako robotih in sirovih, da komaj spoznamo na njih podobo in duha razumne stvari; če jih pa gledamo v luči vere, spoznamo, da so Srcu božjega Sinu tako globoko vtisnjeni, da se ni obotavljaj, preliti zanje svojo kri in za vsakega izmed njih dati življenje.«

Molimo! O moj Jezus, v tvojem presv. Srcu hočem gledati duše svojih bratov; za vse si ti prelil kri, za zveličanje vsakega moram biti jaz pripravljen žrtvovati življenje!

Med Hrvati in Srbi.

Skrb za katoliško in slovensko diasporo.

Piše urednik. Dalje.

Danes imam na tem mestu najprej povedati, da je bil pred kratkim imenovan prvi nadškof za Belgrad. To je Oče Rafael Rodić, frančiškan, do sedaj apostolski administrator v Vel. Bečkereku v Banatu. Jaz imam čast, novega nadškofa dobro poznati. Predno je bil imenovan za apostolskega administratorja, je bil gvardijan na Trsatu, še prej pa v Zagrebu, kjer sem bil večkrat gost v samostanu. Bil je tudi na obeh zadnjih katoliških shodih v Ljubljani. Na predzadnjem je ogledoval bosensko razstavo in obiskal bosensko kavarno v Alojzijevišču. Na zadnjem sem ga spremil od stolne cerkve do frančiškanskega samostana. Ker ga torej dobro poznam, smem reči, da bo novi nadškof ka-

toliško stvar v Srbiji častno zastopal. Skušal bom dobiti njegovo sliko, pa ga boste videli.

Zdaj pa imam poročati, kako se mi je godilo pri obisku naših rojakov, delavcev po srbskih rudnikih. Obiskal sem pet rudnikov: Tresibaba, Bogojina, Rtanj, Senjski rudnik in Sisevac. Ne bom natanko opisoval, kako se mi je godilo na vsakem posameznem kraju, ampak povedal bom le splošno, kako mi je šlo.

Kamor sem prišel, ni bilo seveda nikjer nobene katoliške cerkve in nobene kapele. Maševal in pridigoval sem torej tam, kjer je bil najboljši in najpripravnejši prostor izmed vseh, kar jih je bilo sploh na razpolago. In sicer sem maševal nekje v nekem praz-

nem stanovanju, drugod v šoli, na treh krajih pa v — gostilni, namreč v boljši sobi delavske »kantine«. V sosednji sobi so bili pivski gostje, v boljši sobi smo pa maševali, pridigovali in se tudi spovedovali, — kolikor se pač smo... Za mežnarja sem bil sam. Za ministranta sem postavil kakega dečka, ki pa seveda ni znal nič ministrirati. Le toliko, da je bilo videti, da ministrant je, ker se brez ministranta ne sme maševati. Iz mašnega kovčega sem na mizo razložil vso mašno opravo, prtove za na oltar, ki sem jih razgrnil po mizi, nanje pa križ, svečnike, sveče, tablice, kelih itd. Kar vidim, da mi manjka korporala. Brez njega bi nikakor ne smel maševati. Pa kaj sem hotel? Na misijonih si človek mora včasih pomagati, kakor si more, in si dovoliti marsikaj, kar bi si v rednih okoliščinah ne smel. Znal sem si pomagati. Podložil sem pod kelih palo, s katero se sicer kelih pokrije; sv. hostijo pa, ki se na korporal polaga, sem imel ves čas na pateni (zlati skledici). Pa je šlo. — Koliko sem pa imel udeležencev pri sv. maši in koliko jih je prišlo k spovedi, to bi vas gotovo zanimalo. Pa ne vem, če smem vse povedati. Skoro ne kaže vsega na veliki zvon obešati... Splošno pa že smem povedati, da je bila udeležba — pičila. Na prvem kraju je ravnatelj rudnika dal razglasiti, da je prišel katoliški duhovnik iz Ljubljane in da bo ob devetih v tej in tej sobi božja služba. Od osmih do devetih hodim pred sobo gor in dol in čakam, da bodo začeli skupaj hoditi. Čakam in čakam in gledam, od kod bo kaj prišlo. Nazadnje je prišel ravnatelj sam z nekaterimi uradniki in njih gospé. Drugega menda ni bilo, razen ene ali dveh žensk. Po maši sem šel takoj po vseh stanovanjih Slovencev, jih obiskal in vabil, da pridejo drugi dan. Kako se mi je godilo pri teh obiskih? Prav nikjer nisem doživel nobene sirovosti. Povsod so me sprejeli bolj ali manj prijazno. Povsod smo se čedno med seboj razgovarjali. Mnogi so tudi obljubili, da pridejo. A drugi dan pri božji službi ni bilo mnogo bolje kakor prvi dan. Tako je bilo na prvem kraju. Na drugih krajih je bilo potem nekoliko bolje. Največ, kar jih je prišlo k spovedi na enem kraju, je bilo 27, to je v Senjskem Rudniku. A to večinoma otroci in žene. Otroke je bilo treba seveda prej še v krščanskem nauku in spovedi posebej poučevati. Saj nimajo nobenega katoliškega veronauka. Pač pa obiskujejo v šoli pravoslavni veronauk. Gledal sem knjžico, iz katere se učijo. Reči moram, po knjžici so deč, da je ta nauk, silno pomankljiv. Žene so prišle k spovedi, a ne vse. Rekle pa so mi:

Saj bi druge tudi še prišle, ko bi bil bolj pripraven prostor. A tukajle v gostilni se spovedovati, brez spovednice, pred očmi vseh, to ni posebno vabljivo. Ko bi bila cerkev ali vsaj kapela, bi bilo gotovo bolje. — Iz tega si lahko napravite sodbo, kako je z verskim življenjem v takih krajih... Saj ljudje niso hudobni, le zanemarjeni so do skrajnosti. Sami so mi rekli parkrat: »Živimo kakor zverina v gozdu«... Sicer pa tudi po naših domačih velikih rudnikih, v Trbovljah, Zagorju in drugod, v verskem oziru ni kaj boljše. Tukaj imajo cerkev blizu, pa zanjo ne marajo. To je veliko vprašanje, kako te ljudi zopet pridobiti za cerkev in Boga. In s tem vprašanjem bi se morali mi prav resno pečati, pa brez odloga, in ga reševati, ker škoda na dušah se godi že dosti velika... V Srbiji so mi obetali, da bodo polagoma zidali katoliške kapele. In ko bi potem imeli tudi duhovnika, ki bi jih večkrat obiskoval, bi se dalo veliko narediti. Saj pravim: ljudje niso hudobni in in duhovniku ne naravnost sovražni. Nekateri so pač hladni do njega, zelo hladni. Če slišijo, da jih je prišel duhovnik iz domovine obiskat, ne smete misliti, da — kakor bi človek pričakoval — pridejo in ga pozdravijo. Kaj šel! Še ne zmenijo se zanj. Če jih pa duhovnik sam na govori in se spusti z njimi v pogovor, se pa čisto čedno razumejo. Med njimi so tudi dobri, prav dobri ljudje. A neverjetno je, kako se ljudje hitro zanemarijo, odvadijo cerkve, in ne čutijo nobene potrebe po božjih rečeh. Vabil sem žene, ki bi bile pri nas morebiti v tretjem redu, naj pridejo k naši božji službi. Niso mi odrekle, a — bilo jih ni. V tistem kraju ni bilo še nikoli duhovnika. Ko bi prišel večkrat in bi bil boljši prostor za službo božjo, bi se gotovo dali omajati. — Enako je tudi na Nemškem. Ko bi imeli naši ljudje duhovnika-rojaka, ki bi zanje posebej skrbel, koliko bi se jih dalo pridobiti!

Prav v istem kraju pa se mi je prigodilo nekaj, kar se mi ni nikjer. Pride mi naproti 17leten fant in me pozdravi. Prvo vprašanje je bilo seveda: »Ali si Slovenec?« Dalje ga vprašam: »Kam pa greš?« — »Z vami bi rad govoril,« odgovori. — »Kaj,« se začudim, »ti mene iščeš? Kaj takega se mi pa še ni prigodilo, da bi kdo sam od sebe želel z menoj govoriti!« Spustila sva se v razgovor, in razvidel sem, da je jako dober fant, da rad bere dobre knjige in jih je tudi od mene zaželel. In zmenila sva se, da on ne bo več rude kopal, ampak raznašal časnike in prodajal knjige svojim tovarišem rudarjem. Tako sva se dogovorila, — a, žalibog, potem sva se zgrešila

in ga ne morem več zaslediti. Oče se je kmalu potem preselil v drug rudnik. Sem že pisмено povpraševal po njem, pa ga ne morem več najti. Če bi kdo vedel o njem kaj povedati, bi mi bilo zelo ustrezno. Piše se Franc Podobnik. Oče je doma iz Oslice, Stare ali Nove, ne vem, v škofjeloškem okraju.

Povedati moram še, da sem krstil nekaj otrok, če se ne motim, pet, in imel tudi dve poroki: en slovenski in en mažarski par. K sreči sta tudi Madžarā že znala toliko srbsko, da smo se lahko razumeli. Slovenska nevesta je bila iz Stopič in je precej dobro znala krščanski nauk, tako da je še ženinu, kateremu

ljene ovčice po Srbiji. Toda kaj more sam pri tolikem številu in taki oddaljenosti!

Po opravljenem tem potu sem se vrnil nazaj v Niš, kjer sem gospodu apostolskemu administratorju poročal o svojih doživljajih in »uspehih«. — V Nišu sva šla oba, ogledat si lepo pravoslavno stolno cerkev. Šla sva zadržaj za ikonostas, to je leseno steno s svetniškimi podobami, za katero imajo pravi oltar. Cerkvenik nama je rad dovolil, da sva si vse ogledala. Prišel pa je slučajno v cerkev še neki pravoslavni duhovnik, ki nama je nadrobno razkazal vse: kakšen je oltar, kako mašujejo, kje in kako hranijo sv. Rešnje

Kardinal Cagliero zaključuje na Rakovniku Marijanski kongres.

je šla bolj trda, hotela pomagati. Treba jih je bilo najprej poučiti o temeljnih verskih resnicah samih, potem o spovedi posebej in nazadnje o zakonu. In to seveda vse kar z enim potom. Druge reči: oklice itd. so že opravili s svojim župnikom v Nišu. Po končani poroki smo, kakor se spodobi, seveda obhajali tudi »ohcet«. To se pravi: šli smo v kantino in tam imeli skromno kosilo.

Taka je bila, v kratkem povedano, moja misijonska pot in žetev med slovenskimi delavci. Omeniti moram, da to, kar sem jaz storil enkrat, stori gospod niški župnik vsako leto parkrat. Kakor sem že povedal, veliko potuje in obiskuje svoje zelo, zelo razkrop-

Telo in kako ga delijo. Razkazal nama je tudi cerkveno obleko, me ogrnil z mašnim plaščem, vzel v roke škofovo kapo in mi jo posadil na glavo. Sam se nisem zavedal, kdaj, pa sem stal tam kot pravoslavni škof...

Od tam sva šla v vojašnico, kjer so bili slovenski vojaki. Že prej sem jih en del videl v naši katoliški cerkvi, kjer so imeli službo božjo, in sem jih tudi na kratko nagovoril. V zakristijo k meni je prišel prednik Marijine družbe iz Dobrnica in mi izrekel željo, da bi se še kje videli. V vojašnici so bili vojaki ravno zbrani na dvorišču. Slovence povabimo skupaj, stopimo v krog in zapojemo glasno pet naših slovenskih pesmi, da se je razle-

galo po celem širnem dvorišču in še dalje ven po okolici. Fantje so rekli, da oficirji radi vidijo, če pojejo.

Občutek pa, ki sem ga odnesel s tega svojega obiska naših rojakov-rudarjev, je bil tisti, ki je izražen v besedah Jobovih, — vedno so mi hodile na misel — ki jih beremo duhovniki v svojih molitvah o Vernih dušah: *Miseremini mei, miseremini mei, saltem vos amici mei! Usmilite se nas, usmilite se nas vsaj vi, prijatelji naši — v naši strašni dušni zapuščenosti!...*

* * *

Dušam v vica! na pomoč!

Izdaten pripomoček za rešenje duš iz vic je naslednji rožni venec, ki ga je že več škofov potrdilo in priporočilo: Moli se tako-le:

Najprej se moli psalm »Iz globočine kličem k Tebi, o Gospod« ali Očenaš in Češčena Marija. Pri debeli jagodi: Moj Bog, verujem v Tebe, ker si večna resnica. Upam v Tebe, ker si neskončno dobrotljiv. Ljubim Te nad vse in iz ljubezni do Tebe. Ljubim tudi svojega bližnjega kakor samega sebe! Za tem se moli desetkrat: Sladko Srce Marijino, bodi moje rešenje! Pri naslednji debeli jagodi reci: Gospod, daj jim večni mir in pokoj in večna luč naj jim sveti, naj počivajo v miru. Moj Bog, verujem v Tebe itd.

Tako moli štiri odstavke! Na koncu zopet moli psalm: »Iz globočine kličem k Tebi, o Gospod« ali Očenaš in Češčena Marija.

Psalm se glasi: Iz globočine kličem k Tebi, o Gospod, Gospod, usliši moj glas — Naj poslušajo Tvoja ušesa glas moje prošnje. — Ako boš gledal na grehe, Gospod, Gospod, kdo bo obstal? — Toda pri Tebi je sprava, in zavoljo Tvoje postave zapam v Tebe, Gospod. — Moja duša se zanaša na Njegovo besedo, moja duša zupa v Gospoda. — Od jutranje straže pa do noči naj Izrael zaupa v Gospoda. — Zakaj pri Gospodu je usmiljenje, in pri Njem je obilno odrešenje. — In On bo

Ko je bilo tole že spisano, smo zvedeli, da je častiti gospod dr. Janez Gnidovec iz misijonišča v Grobljah imenovan za škofa v Skoplju. Ker je redovni duhovnik misijonske družbe, bosta šla z njim dva redovna sobrata, in bodo tam ustanovili svojo novo redovno naselbino. S tem se odpira možnost, da bi se za raztresene katoličane po Srbiji dalo bolje skrbeti. O tem pa še kaj več prihodnjič, ko pridem v svojem potopisu v skopeljsko škofijo.

Izrael odrešil od vseh njegovih hudobij. — Gospod, daj jim večni mir in pokoj, in večna luč jim naj sveti.

Rožni venec je kratek in vendar prebogato obdarovan s sv. odpustki; dobi se namreč z njim 23.340 dni (t. j. blizu 64 let) odpustkov. Za obujenje vere, zaupanja in ljubezni štirikrat po 7 let in 7 kvadragen, t. j. 11.340 dni odpustkov. Za zdihljivej Sladko Srce Marijino, bodi moje rešenje! 40krat po 300 dni odpustkov.

Kdor moli ta rožni venec, stori Bogu jako dopadljivo, ubogim dušam in sebi pa zelo sazlužljivo delo. Sv. Tomaž Akvinski zagotavlja, da je molitev za umrle najmenitnejša izmed vseh. Sv. Frančišek Saleški uči, da ljubezen do ubogih duš že sama po sebi zavoljo svoje imenitosti obsega vsa dela ljubezni. Zveličani župnik Arski je pogosto rekel: »O molimo in veliko molimo za rajne. Ljubi Bog bo enkrat nam stotero povrnil vse, kar bomo za nje storili!«

Tudi ljubemu Jezusu je molitev za umrle tako všeč, da je nekoč rekel sv. Jerderti: »Kdor po svoji molitvi reši dušo iz vic, mi stori tako veselje, kakor da bi bil mene samega odkupil iz suženjstva.«

Op. uredništva: Ta rožni venec je »Bogoljub« že enkrat priporočil. Pa bodi priporočen znova, da se bo več storilo za duše v vica!.

Kako se možimo in žénimo...

Povest v pismih. — Spisal Pavel Perko.

XI.

Draga prijateljca!

Tine je torej umrl. Takoj po smrti sem Ti bila poslala karto, da je umrl in Te prosila, če moreš priti na pogreb. Žalibog da nisi mogla, ker je gospa obolela. Ker pa želiš zvedeti, kako je bilo proti koncu z njim, Ti hočem opisati.

Govoril je do zadnjega; samo da zadnja dva dni čisto tiho in skoraj šepetaje. Ker slabeti in pešati je začel šele zadnja dva dni. Poprej je bil pa v besedi vedno živahen. Vezal in pledel je svoje misli, kakor kadar je bil zdrav, in vesel je bil, da je le imel koga, ki mu je vmes vrgel kako besedo ali vprašanje, da mu je pomagal naprej. Ker sem videla, da ga veseli, če sedim ob postelji in ga poslušam, sem to storila, kadar mi je količkaj čas dopuščal.

Največ je govoril o svojem zidanju.

»Kdo je znal zidati v naših krajih do zadnjega časa — povej mi, Katarina? Nihče! Dokler ni prišel Ajdnar, ki nam je oči odprl. Kamenje pokladati drugega vrh drugega: to smo znali, drugega nič. In če se je za nami podiralo, ko še vezati nismo znali zidu. Da bi bil kdo rabil plajbo ali juvel? Nikdar! Katarina, ali veš, kaj je plajba?«

»Kaj ne bom vedela? Saj sem ti pomagala, ko si zidal hišico. Ali si pozabil?«

»Kaj bom pozabil! Pomagala — zato pa veš. Ali veš, kolikokrat sem jemal plajbo v roke in sam meril? Si mi rekla: Čemu bi vedno meril; kar tako približno naredi. Kaj še! Približno? Da je potem človek sam nase jezen, kadar pogleda kriv vogel ali izmaknjeno špaletu, Vogel, stena, špaleta: to mora iti vse v enih črtah, pa se vstopi v sobi, kamor se hočeš, in glej od spodaj, od vrha ali od strani. To naredi plajba! Poglej očetovo hišico! Kdaj si bila zadnjikrat notri, Katarina?«

»Včeraj.«

»No, ali si videla?«

»Videla.«

»In juvel? Ali veš, kaj je juvel? Poglej po policah pri oknih. Vse po vrsti in enako visoko, kakor bi špago potegnili. Pristavi mizo pod oknovu polico, se skloni in poglej. Kakor bi voda tekla, tako ti tečeta robova mize in police drug ob drugem. To da juvel! Sedaj pa pojdi in poglej stare hiše po fari, kako so zidane. Ali je kakšen kôt res kôt? Ali je kaka stena brez hribov in dolin? Po sebi je jemal mero. Če je bil lačen, ko je zidal, je naredil

steni hrib; če je bil sit, se mu je v steno naredila dolina... To so bili zidarji, kaj?! Dokler ni prišel Ajdnar. Ajdnar nas je pa za uho prijel in nas je postavil pred špaletu in je rekel: Zdaj pa oči odpri in pojdi s pogledom gor pa dol. Ali vidiš? — Vidim, sem dejal. — No, da le vidiš: to je prvo. Ko si napako videl, potem se je zanesti, da jo boš tudi popravil... Ej, to so se nam odpirale oči. To smo zidali potem, pri Ajdnarju, saj veš.«

»Tine, samo na zidanje misliš. Kaj pa, če bo treba umreti?«

»To itak vem, da bo treba. To mi je povedal Dereani.«

»Ali te nič ne skrbi?«

»Kaj bi me skrbelo! Saj sva z gospodom Antonom vse pripravila, kar je treba. Čemu bi me potem skrbelo? Kadar mi je gospodar vse pripravil za zidanje: apno, kamen, opeko, cement, pesek — ali meniš, da me je kdaj skrbelo, ali bom napravil, ali ne bom? Smejaj sem se mu, ko me je vprašal, če bo šlo. Kaj bi ne šlo? Saj mora iti!«

»Ali misliš, da bosta z Bogom tudi o zidanju govorila?«

»Kakopak! Da še tega ne veš! Če je bil kdo sodnik, ga bo Bog vprašal, kako je sodil; če je bil pisar, mu bo pogledal na pisavo; če je bil čevljar, ga bo vprašal, če ni morebiti petá pribijal tako, da so jih ljudje izgubljali po potu. Mene bo pa vprašal, če sem imel plajbo in juvel pri rokah, ko sem zidal... O čem pa naj bi govorila kot o zidanju? Saj o drugem ne znam.«

Tak je bil naš Tine. Smejala sem se mu še par dni pred smrtjo.

Zadnje dni je pa čisto obnemogel. Le z ustnicami je še zgibal, beseda se pa ni več razumela. Ko so ustnice obmirovale, smo pa vedeli, da je mrtev.

Rezika, zdaj je tako prazno in žalostno pri nas. Poprej je vsaj Tine govoril; zdaj, ko smo zanesli posteljo iz hiše, je pa kakor da smo hiši en vogel odtrgali. Zdaj se mora nekaj spremeniti. Bo vendarle prišlo do tega, da Ti bom morala poročati tudi o svoji možitvi. Je že menda namenjeno tako.

Za jutri se je napovedal Martin. Pridé, da se pomenimo glede poroke. Z očetom imava ta-le načrt: Poroko bomo napravili na Brezjah; zato ker se zavoljo Tinetove smrti ne spodobi, da bi napravljali kako slovesnost. Tudi s poroko bi še počakali, pa saj veš: oče

so stari in delavca je treba pri hiši. Tudi Nežo bova povabila, da se preseli k nam. Mojo sobico v podstrežji ji bom prepustila, oče se bodo pa preselili v svojo hišico.

Še nekaj: Jeli Rezika, Ti mi boš družica pri poroki? Gospa je ozdravela, zato se boš mogla odtrgati za en dan. Ah, kako se veselimo tistega časa, ko se zopet vidiva!

Ko nazaj premišlujem svojo »možitev«, se mi zdi, da dveh stvari nisem popolnoma prav naredila. To je tisto, ko sem bila rekla Martinu, da bo še lepo vreme. Vsiljevanje, mislim, to ni bilo? Vendar toliko je pa pomenilo, da želim, da bi prišlo do svatbe med nama. Bog ve, ali Martin kaj misli na tiste moje besede? Vprašala ga bom, zato ker bi nerada videla, da bi me imel za boljšo kot sem. — Drugo je pa to, ko sem tisti večer šla do Neže, in ker je Neža rekla, da Martinu ne bo nič povedala, kaj sem hotela, ampak samo to, da sem bila tamkaj. Ko Martin ne bo vedel, iz kakšnega namena sem bila prišla, bi utegnil misliti, da sem prišla iz vsiljivosti. Tega pa ne maram, da bi me Martin imel za slabšo kot sem; zato mu bom naravnost povedala, kaj sem hotela, pa če se mi tudi smeje, kot se mi je smejala Neža, ali pa še bolj. — To dvojce imam na vesti, česa drugega se pa res ne spomnim. Če pa Ti kaj veš, Rezika, mi pa kar prosto povej, ker jaz bi rada s čisto vestjo stopila v zakon. Ko bova z

Martinom mož in žena, pa mislim, da tudi lahko obljubim, da ga bom v resnici in iz vsega srca rada imela. Tako bom tudi Mariji na Brezjah povedala, in jaz mislim, da bo prav tako.

S tem pa upam, da bo tudi konec mojih dolgoveznih pisem o možitvi in ženitvi. Pač, še enkrat ti bom pisala. Ko se namreč z Martinom natančno dogovoriva, kdaj gremo na Brezje, bom Tebi pisala dan in uro, da nas boš čakala v Ljubljani na kolodvoru. In na tisti čas, Rezika, se jaz silno veselim. Saj pravzaprav ni preteklo dolgo časa, kar se nisva videli, vendar toliko sem v tem času doživela in prestala, da še nikdar v življenju toliko. Posebno hudo je pa bilo to, da nisem Tebe, draga Rezika, imela poleg sebe, da bi se bile mogle vselej sproti posvetovati. Ker pismo je le pismo. Ne pove tega, kar bi mogla povedati beseda, preden imaš odgovor v rokah. Pa nazadnje: hvalo Bogu, da so vsaj pisma! Kaj bi bila v teh žalostnih časih brez pisem počela Tvoja uboga

Katarina.

P. S. Še nekaj sem pozabila. Zadnje sredo se je poročila Bizjakova Tona na Brezjah. Za spomin mi je poslala razglednico, na kateri je naslikana miška v mišnici. Poreden deček stoji pred mišnico in prst drži pokonci, kakor bi hotel reči: »Saj sem ti pravil!« — O, ta Tona!

Obljuba dela dolg.

V potrebi in sili, včasih pa tudi v veliki gorečnosti, ljudje obljublajo Bogu vse mogoče. Ko pa sila mine ali gorečnost ugasne, in je treba obljubo izpolniti, takrat pa vidijo, da ali obljube ni mogoče izpolniti, ali vsaj zelo težko, ali pa tudi nimajo veselja izpolniti jo. Potem ali grešijo, če obljube ne izpolnijo, ali se vsaj zapletejo v dušne težave in si nakopljejo dušni nemir.

No, če obljube ni mogoče izpolniti, je še najlažje. Kajti če res nikakor ni mogoče, potem ni nobenega greha. Večkrat pa ni ravno nemogoče, ampak zelo težko. Take obljube so zlasti: obljube čistosti in vednega devišтва. Posebno tako važne obljube je treba delati z veliko previdnostjo, da se človek ne za-

plete v težave. Torej nikoli brez dovoljenja spovednikovega! Še celo nekateri redovi (n. pr. usmiljenih sester) ne zahtevajo dosmrtnih obljub, ampak obljuba se vsako leto sproti ponovi in podaljša za eno leto. To je prav modra uredba in bi jo smeli posnemati.

Obljuba dela dolg — pred Bogom. Obljuba za veliko stvar veže pod velikim, to je smrtnim grehom. Komur je obljubo težko izpolniti, se ne sme kar sam od sebe od obljube odvezati, marveč mora prositi cerkveno oblast, ki ima pravico od obljub dispenzirati. To se lahko stori pri spovedi ali izven spovedi.

Obljube torej delajte — če jih že delate — previdno!

Ali ne bi hotel postati misijonski brat?

Kdo se pač še ni vprašal, koliko ljudi prebiva na naši zemlji? In kako bi mogel kak katoličan ostati brezbrizen in mrzel, ako čuje, da od 1600 milijonov ljudi še 900 milijonov poganov blodi daleč proč od rešilne ladje, sv. cerkve Kristusove? Da v srca teh revežev še nikdar ni posijal svetli žarek naše sv. vere, v koje luči bi mogli jasno spoznati namen in cilj svojega življenja na zemlji in se dvigniti k Bogu, svemu Stvarniku!

Skoro trikrat toliko ljudi kot je katoliških kristjanov zdihuje še v temni noči nesrečnega poganstva, v katero še nikdar ni posvetilo tolažilno in rešilno znamenje sv. križa, kjer še nikdar ni zadonel ljubki zvok večernega zvona svoj »ave« v čast ljubljene Materi z božjim Detetom; te temne noči še nikoli ni razsvetljevala bleščeča sveta hostija in zlati daritveni kelih svete rešne krvi Kristusove. In vendar, kako kličejo in zdihujejo ti najrevnejši med revnimi že toliko stoletij po pomoči in rešitvi iz te strašne sužnosti greha in smrti! Tudi njihove duše so neumrjoče, tudi njihova srca prešinja kot vsako človeško srce neprestano hrepenenje po Njem, ki ga ne poznajo, po Bogu. Tudi nje muči domotožje po domovini njihove duše, po nebesih, kojih upolne jutranje zarje jim še ni naznanil katoliški duhovnik s križem in sv. evangelijem.

Toda ali ni nikogar izmed onih, ki uživajo osrečujočo luč prave vere, da bi na teh žalostnih planjavah bednega poganstva postavil oltar in krstni kamen? O pač, glasneje kot kdaj se razlega zdaj po krščanskih deželah geslo: »Na noge za rešitev naših poganskih bratov!« In stotine vrlih ter pogumnih mladeničev se odzivajo temu klicu, zapuščajo v cvetu svojih let prijazno domovanje in hitijo pripravljat se na vzvišeni misijonski poklic, da morejo kmalu s križem v roki odpotovati čez morje tja v poganske dežele reševati te nesrečneže sužnosti satanove v blagodejno prostost sv. katoliške cerkve.

Dobri mladenič, ki čitaš te vrstice, ali se ti ne zdi, da tudi na tvoje uho šepeta neki skrivnosten notranji glas: »Pridi, pridruži se tudi ti tej požrtvovalni armadi za reševanje neumrjočih poganskih duš!« »Toda,« mi boš odvrnil, »kako bi mogel kaj opraviti pri izpreobrnjenju poganov jaz, ki se razumem samo na plug, lopato in motiko, ki znam vzeti v roke le oblič

ali šilo in šivanko?« O le nikar ne podcenjuj svojih moči in zmožnosti! Misli le na neprecenljivo delo, ki ga v tem času častno izvršuje 5000 misijonskih bratov, ki pridno pomagajo misijonarjem v različnih poganskih pokrajinah! Ali niso ravno delavne roke misijonskega brata, ki tako silno podpirajo misijonarja - duhovnika pri oznanjevanju sv. evangelija? Misijonar potrebuje stanovanje, obleke in hrane, postavit mora cerkvico in šolo in mora imeti še mnogo drugih neobhodno potrebnih stvari, katerih si pa sam ne more napraviti, ker mu pogosto manjka časa in tudi znanja. Tu bi bil ti, sin poljedelca ali mizar ali zidar ali kaj drugega, kot misijonski brat desna roka pridigujočega in krščujočega misijonarja. In kako vzvišeno je tvoje delo! Duhovniku, služabniku božjemu, smeš posoditi svoje žuljave roke, z njim prav bratovsko dan za dnev deliti veselje in žalost, stanovanje in hrano. O da bi mogel samo enkrat malo pogledati v živahno delovanje na neštevilnih misijonskih postajah, videl bi tam od solnca ožgane, bradate misijonske brate, kako jim iz oči odseva nadnaravni srčni mir in notranja sreča! Kako plodovit blagoslov božji vabi skrito delo njihovih pridnih rok na seme sv. vere, ki ga seje in vsaja misijonar v srca poganov! O da bi bil ti priča te tihe sreče, tega plodovitega dela za čast božjo, o, tedaj bi tudi v tebi dozorel sklep, vse svoje delo posvetiti višji, da, najvišji službi za sodelovanje pri spreobrnjenju neumrjočih poganskih duš.

Gorečnost za čast božjo, hvaležnost za neprecenljivo dobroto, da smo poučeni v sv. veri, in sočutje z bedo ubogih poganov, vse to mora vsakega katoličana vzpodbujati, da stori za sv. misijone vse, kar je v njegovi moči. Veliko lahko storiš s tem, da pogosto moliš in tu pa tam daruješ sv. obhajilo za nesrečne pogane in za uspeh misijonarjev; mnogo jim lahko pomagaš, ako rad kaj daruješ v misijonske namene; največ pa seveda storiš, ako posvetiš kot misijonski brat sebe samega temu vzvišenemu poklicu.

Vprašam te še enkrat: Ali te ne kliče nek tih glas v globinah tvojega srca, glas Jezusa, misijonarja božjega: »Pridi, pridruži se pogumno požrtvovalni armadi vrlih misijonskih bratov!« Nikar ne bodi gluha za to prijazno vabilo v prelep misijonski poklic, kjer si za vse svoje življenje preskrb-

ljen za dušo in telo in kjer si najlažje za-
služiš in zagotoviš večno plačilo v ne-
besih.

Nova misijonska pokrajina misijonske
družbe »Sinov najsv. Srca Jezusovega«
med zamorci v Južni Afriki (Transvaal) ti
nudi lepo priliko, da se posvetiš vzvišeni
službi misijonskega brata v daljni pogan-

ski deželi. V tej misijonski družbi so izmed
Slovencev ta čas že štirje misijonski bratje
poleg dveh patrov in enega bogoslovca.

Kdor želi kaj več izvedeti, naj se za-
upno obrne na preč. patra rektorja v mi-
sijonskem zavodu; Milland, Briksen, Ti-
rolsko, Italija.

P. Val Vogrinc, m. f. s. c.

Naznanila.

1. Izšla je napovedana knjižica »Fantič, le gor vstan!« Knjižica je narasla bolj, kakor se je spočetka mislilo, zato se je natisk zakasnil. Obsega 155 strani. Stane nevezan izvod 12 Din, vezan 20 Din. Na 10 izvodov eden za nameček. Naročajte jo — posebno po več izvodov skupaj — v Dobrodelni pisarni v Ljubljani! Dobi se pa tudi po knjigarnah v Ljubljani, v Mariboru, Gorici in pri Sv. Jožefu v Celju. — Zeleti bi bilo, da bi jo brali vsi fantje slovenski, ki imajo še iskrico dobrega duha. Morda jim knjižica to iskrico razplamti, da bo dobri duh v njih zavladal in premagal hudega duha. Pisana je tako, da fantom ne bo presedala in jih ne dolgočasila, četudi jim govori o pobožnih rečeh. Posebno je dober pripomoček za ustanavljanje fantovskih Mar. družb. Kjerkoli imajo željo, družbo vpeljati, bo s pomočjo »Fantiča« lažje šlo. Vsi, ki vam je kaj na tem, da fantje opustijo svoje nerodne fantovske navade in da svojo mladost lepo preživijo, skrbite, da jo kolikor mogoče vsi fantje dobijo v roke in jo tudi preberejo!

2. Knjiga »K Materi« je zasedaj razprodana. Dobi se samo še pri Sv. Jožefu v Celju. Izšla bo zdaj v drugi izdaji. Tiskovno društvo v Kranju, ki jo bo drugič izdalo, je razposlalo okrožnico in pričakuje povoljnih odgovorov. Kdor je knjigo bral, pa želi v drugi izdaji kaj sprememb, da se kaj popravi, izpusti ali doda, naj sporoči pisatelju g. župniku J. Zabukovcu, P. Križe na Gorenjskem.

3. Knjiga »Vodilo Marijinih družb« je oficijelna (službena) družbena knjiga, ki jo mora imeti vsaka Marijina

družba; vsaj vsi člani predstojništva so jo dolžni imeti in se po njej ravnati. In sicer vse družbe, ne le dekliske.

V teh treh knjižicah imajo Marijine družbe dane na roke tri dobre pripomočke, s katerimi se družbe same lahko spopolnijo, dvignejo, napredujejo, in tudi življenje posameznih članov in članic lahko zboljša. — »Vodilo« je za vse družbe brez razlike, »Fantič« posebej za fante, »K Materi« pa za dekleta. — Kakor hitro bo mogoče, se bo sestavila še knjižica za starše, da bodo tudi družbe za žene in može dobile nekaj svojega. Pomočke torej imate, treba se jih je le poslužiti! Jed vam je pripravljena, treba jo je le vzeti in uživati. Pri skupnih shodih naj se iz njih bere in naj se berilo tudi razlaga. Družbe in družbeniki, ki te njim pripravljene hrane nočejo sprejeti, niso prav nič »lačni in žejni pravice«. O takih družbah moramo reči, da ne kažejo prav nobene želje po napredku. Blagor pa lačnim in žejnim pravice, ker bodo nasičeni!

* * *

Počasi gre. Naslovov prednikov(ic) ter načelnikov(ic) odsekov je v teku treh mesecev naznanjenih vodstvu 130. Še vedno manj ko polovico. Prosimo torej še enkrat, da se kmalu dopseljejo vi naslovi in sicer vseh družb: mladeniških kakor dekliskih, moških in ženskih. Vsaj predniki(ce) družbeni, bi bilo vendar pričakovati, bodo družbeno glašilo brali, in vsaj od teh bi želeli, da bi »Bogoljuba« tudi ubogali! Če ti »Bogoljuba« ne berejo ali pa ne storijo, kar jih prosi, kaj hočemo od drugih pričakovati?... (To velja za en-

krat za ljubljansko škofijo; kako za druge škofije, to se bo prihodnjič naznanilo.)

Članarino je plačalo za letos 50 družb (ljubljske škofije). Sklenjeno in objavljeno je bilo to, da se bo članarina pobirala, že spomladi. Leto gre proti koncu; čas bi že bil, da bi tudi druge družbe storile svojo dolžnost. Boste videli, da ta mal prispevek ne bo proč vržen, ampak se bo dobro obrestoval. Pisarna bo res delala in vlivala življenje vsem družbam.

Vse družbene potrebščine lahko naročate potom pisarne: knjige, tiskovine in drugo. Tudi za stave Vam lahko preskrbi. Štampilije Vam oskrbi po nižji ceni, kakor si jih more nabaviti posamezna družba.

»**Vodila**« se je dozdej prodalo 670 izvodov. Koliko je še družb, ki nimajo še niti enega izvoda! — »**Vodilo**« je namenjeno vsem slovenskim Marijinim družbam v katerikoli škofiji.

»**Družbenik Marijin**« se dobi samo še v najboljši vezavi po 36 Din; drugi dve vezavi sta pošli. V par mesecih bo izšel novo.

Sprejemnice za dekliške družbe so za enkrat pošle. Nove prav lepe bodo v kratkem došle.

Igre si boste družbe v pisarni izposojevale proti majhni odškodnini. Prosimo da nam pošljete takega blaga še, kjer ga imate, da se porabi v prid skupnosti.

Apostolski administrator Ferd. Hrdy v Nišu s svojimi gledališkimi igralci.

Veličastno marijansko slavlje v vipavskem Logu.

Praznični dan 3. septembra je bil brezdvomno najlepši dan v zgodovini primorskih Marijinih družb. Zares dan, ki ga je Gospod naredil; dan, ki ga je pripravila sebi in svojim otrokom milostna loška Gospa. Zato smo ga bili vsi tako srčno veseli. Kar čutili smo božajočo roko dobre Matere, vsi srečni, da so se ob njeni moči zmotili vsi vremenski in drugi preroki. Zopet se je pokazalo, kako ljube so Mariji ravno žrtve. Žrtvovali smo ji delavnik in ona ga je dvignila v najslavesnejši

praznik, ki ga je po viharnem predvečerju pozdravljalo v tihi, jasni noči na tisoče zvezdic. Prijazno so se smehljale na nebu in oznanjale pobožnim romarjem svečani dan, ki ga je tako lepo ožarjalo prijetno septembersko sonce.

Vsa slavnost se je izvršila v najlepšem redu. Že predvečer je bil posebno značilen in mil. Zdelo se nam je, kakor da znova doživljamo začetek loške zgodovine. Ustno izročilo namreč pripoveduje, da je stala na mestu,

kjer se dviga danes mogočno svetišče v Ložu, že ob času rimskega cesarja Teodozija Velikega, t. j. v drugi polovici četrtega stoletja, mala kapelica Matere božje. V tem delu vipavske doline se je bila vnela huda bitka med cesarjevimi vojaki in vojsko njegovega nasprotnika in upornika Evgenija. Sredi najhujšega meteža, tedaj ko je šlo za odločitev, se je pobožni cesar po notranjem srčnem nagibu umaknil za nekaj trenutkov v to tiho kapelico. Neomajno zaupanje v Marijino pomoč ga vrže pred njeno podobo na kolena. V topli in iskreni molitvi povzdigne svoje oči proti nebeški zaščitnici proseč pomoči, proseč zmage. In dobri Materi je bilo to zaupanje všeč. Milostno je uslišala prošnjo svojega častilca, ki jo je pripoznal za močnejšo kakor svojo vojsko. Stari cerkveni pisatelji pripovedujejo, da se je še med cesarjevo molitvijo vzdignila izza Nanosa strašna burja, ki je brila v obraz Evgenijevi vojski, trgala vojakom ščite iz rok in ustavljala njihove puščice. Teodozij je sijajno zmagal.

Prav na ta dogodek smo se spomnili, ko so začele dne 2. septembra popoldne prihajati prve množice romarjev v Lož. Nad vso vipavsko dolino so se bili zgostili temni oblaki, v srcu pa je vstajal strah, da nam bo dež slovesnost pokvaril. Strah je bil toliko večji, ker trajajo ravno letos neprestani nalivi redno po več dni. Tudi pratika ni kazala ugodnega vremena. Po družbah so povsod molili za lepo vreme in dober izid slovesnosti. Ta molitev je prekipevala tudi iz src pobožnih romaric, ki so ob uri nevihte že klečale v zavetju svetišča pred milostno podobo. Vliła se je ploha, a hkrati je začela sem črez Nanos pihati močna burja, ki je razganjala oblake z neba, iz src pa strah in bojazen. Polastilo se nas je veselo upanje, da bo drugi dan gotovo lepo vreme.

Slavnostno razpoloženje se nam je zopet povrnilo in naraščalo, ko so prihajale vedno nove skupine romarjev in z njimi nova pesem in goreča molitev. Visoko pa je vzplapolalo navdušenje, ko nam je prvi slavnostni govornik, vipavski dekan, veleč. g. Ign. Breitenberger, govoril svoj krasni govor: »Pri Mariji«. Poslušalo ga je do 800 družbenic in Marijinih častilcev. Sledile so pete litanije in blagoslov.

Posebno ljubka pobožnost tega večera pa je bilo skupno češčenje presv. Rešnjega Telesa, ki je bilo izpostavljeno do 10. ure. Nočno češčenje ima sploh neko posebno moč na človeško dušo. Tudi razsvetljava, molitev, pesem po noči vse drugače in bolj skrivnostno učinkuje nego po dnevu. In ta molitev, ta pe-

sem se ni pretrgala skozi celo noč. Poživljale so jo od časa do časa vedno nove trume pobožnih romarjev, ki so dohajali peš, na vozovih in avtomobilih.

Ob 6. uri zjutraj je bila prostorna cerkev že natlačeno polna. Navdušeni govor veleč. g. Al. Filipiča je užgal Marijine otroke z novim ognjem za apostolsko delo v službi presvete Evharistije in božjega Srca Jezusovega. Sledile so sv. maše in skupno sv. obhajilo. Obhajali so trije gospodje po cerkvi. Obhajanih je bilo skupno nad 3000 romarjev.

Ob 9. uri je podal g. škofijski voditelj nekaj pouka za prestojništva Marijinih družb.

Ob 10. uri slovesen vhod prevzvišenega g. knezoškofa goriškega, dr. Franciška Borgia Sedeja, ki sta ga spremljala goriška kanonika, preč. gg. Valentinčič in Berlot, in dolga vrsta duhovnikov. Sledila je pontifikalna sv. maša Njega Prevzvišenosti. Med sveto mašo in pri slavnosti sploh je lepo prepeval vrli vipavski zbor pod spretnim vodstvom tamošnjega organista g. A. Vilarja.

Po evangeliju je stopil na leco veleč. g. Ivan Kramarič in v vznesenih besedah slikal glavne čednosti Marijinih otrok.

Ob 1. uri pop. je bila potem skupna ura molitve. Pred oltarjem Prevzvišeni in venec duhovnikov kot prvi zbor, drugi zbor pa cela cerkev. Ta mogočni zbor molivk sta vodila dva gospoda s prižnice. Zelo priporočljiv način, da drži cela cerkev enakomerni tempo in da vsi hkrati izgovarjajo besede.

Svoj višek pa je dosegla cela prireditel v veličastni procesiji, pri kateri smo nosili krasen kip Matere božje. Vodil jo je prevzvišeni vladika sam v družbi 80 duhovnikov, večinoma voditeljev Marijinih družb. Poudariti hočemo nekatere posebnosti, ki so nas pri procesiji sila razveselile. Za procesijo se je dvignila dobesedno skoro vsa množica — moški in ženske. Cenili smo nad 5000 romarjev iz vseh krajev Primorske — iz Koroškega in iz Benečije. Posebno častno je bila zastopana Tržaška. Našteli smo 80 duhovnikov in 53 družbenih in drugih zastav. Na gledalce odpade le mal odstotek udeležencev. Kar je prišlo zraven, je z nami mislilo in čutilo. Sodimo, da je bil to sad prireditve na delavnik. Veličastnemu sprevodu je pa dajalo pravi in resnični značaj procesije zlasti to troje: Prvič ubogljivost in red pri razvrščanju posameznih skupin. Discipliniranost družb nam je tokrat silno ugajala. Kar na migljaj in čisto neprisljano se je razvil dolgi sprevod. Do vse veljave je prišla pri procesiji tudi ubrana molitev in petje. Od vseh koncev je odmevalo

kakor mogočno bučanje pesmi in glasne molitve. Ima namreč procesija v Logu neko posebnost, ki je morda nikjer drugod ne najdemo. Ker se vije v dolgih ovinkih po razsežnem travniku, stoji ob gotovem trenutku kar vsa pisana množica na tej zeleni trati. Vsakemu je dano, da more hkrati pregledati celo procesijo in slišati stoterno pesem in molitev. Posebno lep je bil pogled na skupino belooblečenih otrok in deklet krog kipa Matere božje — cela vrsta angelčkov in družbenic z vencji, šopki in svečami v rokah. Sploh je belina in uniformiranost velikih skupin dajala celemu sprevodu posebno lep in prikupljiv značaj. Poživljali so ga tudi srčkani pozdravi angelskih skupin raz dva velika odra sredi travnika. Odkrito povemo: Vse to je zelo dvigalo našega duha in srce. Procesija je imela zares značaj pobožne manifestacije. Navdušenje je vedno bolj raslo, po povratku v cerkev pa je priklopelo do najmogočnejšega izraza. Na tisoče grl se je strnilo v eno samo pesem: »Pri Tebi, o Marija, zbrane...« To ni bilo petje, to je bilo mogočno bučanje ljudske pesmi, v kateri so tisoči grl dajali duška svoji iskrenovdani ljubezni do Marije. Ta ogenj ljubezni pa je le še bolj podžgal veleč. g. dr. Mirko Brumat, ko je v navdušenem govoru pokazal navzočim srečo Marijinih otrok, srečo, ki so jo danes bolj kot kdaj prej čutili v svojem srcu, in zato tako toplo ponavljali posvetitev in obljubo zvestobe Mariji. In iz polnih grl je zopet zagrmelo po svetišču: »Glej, vsaka bo tako živeła...«

Se pontifikalen blagoslov s petimi litanijami presv. Srca Jezusovega in ponovitvijo posvetitve božjemu Srcu; nato mogočni Te Deum in blagoslov z Najsvetejšim ter zadnji pozdrav Mariji v slovo: »Vse prepeva...« in slovesnost je bila zaključena. Pa kakor da se ne morejo ločiti od svoje Matere in prijetnega Loga, so razne skupine še dolgo molile in prepevale pred oltarjem Marijinim.

Log je videl sicer že večje množice n. pr. ob lanskem evharističnem kongresu, ni pa še zrl take harmonije misli in čustev. Na vseh obrazih vesel smehljaj, v vseh srcih toplota in radost. Ta harmonija nas je spajala vseskozi in ni je motilo najmanjše nesoglasje ali nasprotstvo. Tisočem, ki so se udeležili marijanskega slavlja, je le ljubezen velevala v Log. Bila je pač prednost delavnika, da so zbadljivci in razgrajachi ostali doma. To smo vsi tako blagodejno čutili.

Poleg vsega je pa naše praznično razpoloženje mogočno dvigal še tudi ves bogati zunanji sijaj in okras. Menda ni bil Log, odkar stoji in niti ob evharističnem kongresu tako praznično odet, kakor ta dan. Ljubezen požrtvovalne okoliške mladine je pod vodstvom blagih duhovnih gospodov ustvarila v Logu čuda. Ljubezen do Marije in do marijanske misli so dihale stotine metrov dolge kite zelenja in cvetja v cerkvi, z zvonika, na mlajih in slavolokih ter na obeh prazničnih odrih na prostornem travniku koder se je pomikal slavnostni sprevod.

Čast in hvala vam, vrli mladeniči in dekleta iz Budanj, Vrhpolja in Vipave! Lepo ste se izkazali! Marija je videla in bo povrnila.

Slavlje v Logu je po splošni sodbi popolnoma doseglo svoj namen. Primorske Marijine družbe so se v prečastnem številu poklonile svoji Gospej in zavetnici in na najsijajnejši način manifestirale za marijansko idejo. Pregledale so svoje vrste in pred milostno podobo zajele novega poguma in nove moči za nadaljnje delo. Visoko so dvignile svoje prapore in prisegle zvestobo Mariji.

Naj bi mogočno slavlje doseglo še tudi ta namen, da bo loški kongres postal zares mejnik razmahu Marijinih družb v celi deželi! Zato povsod v življenje z novimi Marijinimi družbami, da dovedemo mladino k Mariji in po Mariji k Jezusu ter jo rešimo npravne propasti in zdravo in pošteno ohranimo veri in cerkvi!

Za Marijin vrtec.

Ob 25 letnici Mar. družbe.

Glej, božja Mati, tudi me,
najmanjše cvetke tvoje,
prinašamo za slavja dan
srca častitke svoje.

Vesele smo, da v tolik kras
se družba je razvila,
kjer pet in dvajset dolgih let
si vrtnarica mila.

Vsak cvet je delo tvoji rok,
dobrota, milost Tvoja,
ti z blagoslovom jih kropiš,
jih čuvaš sredi boja.

O Mati, bodi tudi nam,
kar družbi tej si bila,
naš Vrtec tudi bo cvetel,
če ti ga boš kropila.

Priveži nas, Brezmadežna,
na blago srce svoje,
hvaležne bomo ti za to
najmanjše cvetke tvoje.

M. Elizabeta.

Dopisi.

Iz Trstenika nad Kranjem poročajo, da je dne 21. septembra tam spet imela gospodična Marija Dokler iz Ljubljane lep govor: Po Mariji k Jezusu! Kako in zakaj je gospodična prišla ravno v Trstenik in bila že parkrat tam, ni znano. Želeti pa je, da bi ta reč prišla splošno bolj v navado, namreč, da bi izobražene družbenke imele večkrat govore dekletom po Marijinih družbah. Bodisi učiteljice, vsaka v svojem kraju, kjer je nastavljena; bodisi da pridejo iz mesta, Ljubljane ali od koderkoli. Seveda same se ne bodo ponujale, povabiti jih je treba. Kjerkoli katero tako poznate, povabite jo! Tiste gospodične pa, ki bi želele imeti take govore, naj se prigrasijo škofijskemu vodstvu, ki bo vso stvar uredilo. Prosimo.

V Sedlu na Goriškem (Kobariškem) imajo zelo pridno žensko Mar. družbo. Ima 4 odseke: evharistični, dobrodelni, misijski, cvetlični. Prav primerni za žensko družbo. (Prvi in zadnji bi se dala združiti.) Ima večkrat izredne pobožnosti: tridnevnice,

devetdnevnic itd. Vsakdanjih sv. obhajil je veliko, ki se jih udeležujejo tudi otroci in drugi verniki. Pijančevanja in plesa po gostilnah ni. Nikdar ne gre kaka žena ali dekle sama v gostilno. Kar je pa glavno: otroke dobro vzgojujejo. Družba bi še bolj napredovala, ko bi imela več zaslonbe od sosednjih duhovnj. Ali, žalibog, samo Sedlo in Dreznica imata na Kobariškem Mar. družbo. Pač pa imajo ponekod že Mar. vrtec. No, začetek je s tem že storjen. Torej le srčno naprej! Naj zacvete tudi na Kobariškem in vsem Goriškem — Marijino cvetje!

V Pišečah pri Brežicah so 14. septembra blagoslovili družbeno zastavo, ki jo je izdelala članica domače družbe same, Micika Preskar, učiteljica ročnih del. Botrovali sta novi zastavi gospa Ter. Gerec in gospodična M. Pleteršnik, ki ste poklonili družbi lepe darove. Popoldne tega dneva je bilo sprejetih 14 novih članic. Slavnost se je končala po večernicah z igro »Roka božja«. — Pišečka Mar. družba se odlikuje s tem, da je posebno pridno nabirala za misijone.

Po domovini.

Za prošta v Novem mestu je bil imenovan g. Karel Čerin, poprej katehet in spiritual v škofiji Loki in na rožnovensko nedeljo od g. knezoškofa samega slovesno inštaliran.

Škofja Loka. Prav lepo slavnost smo tukaj imeli dne 24. sept. Zlatomašnik č. g. Janez Wester so obhajali ta dan biserno sv. mašo. Ker jih pa revmatizem že dolgo časa muči, si niso upali k nogam iti. Tako so jim dobri Ločani voz preskrbeli. V voz sta bila vprežena dva majhna konjiča. Voz in konjiča sta bila vsa s šopki in cveticami okrašena, še kolesa. Dobre nune so mu napravile pozlačeno palico, vso ovito s cvetli-

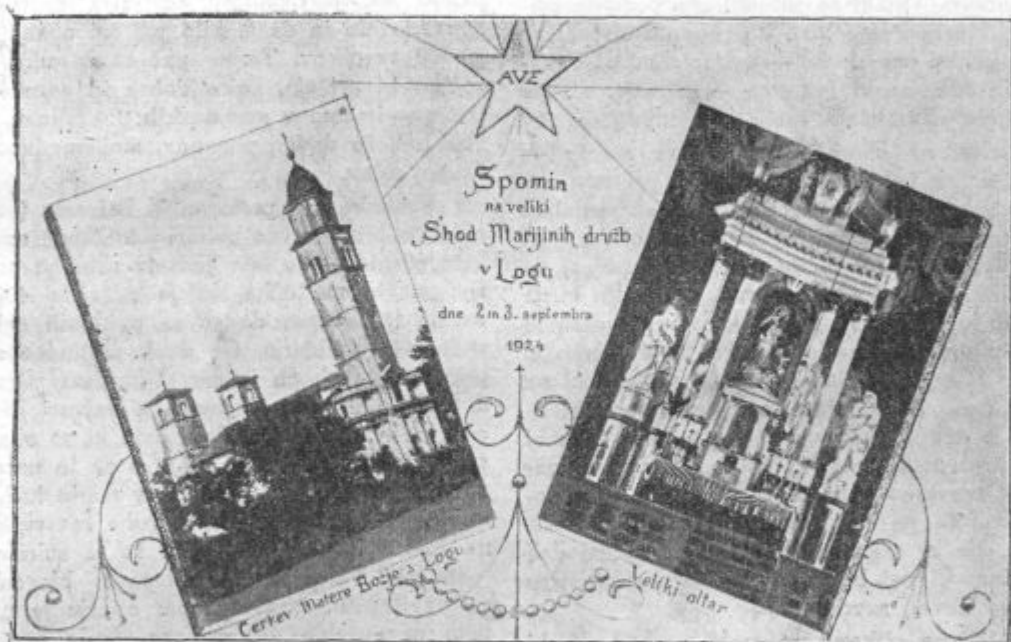
cam i in na vrhu krasen šopek. Poleg njega v vozu je bil brat, šolski svetnik v pokoju; štirje nečaki so šli za vozom, med temi nečaki so trije duhovni, eden pa nadzornik srednjih šol. Ko pridejo med zvonjenjem do nunske cerkve, so čakali domači dospodje, na čelu preč. g. dekan iz Stare Loke. Pri sv. maši so mu stregli trije gospodje nečaki. Bilo je vseh skupaj 14 gospodov. Zelo lep govor je imel g. nunski spiritual, zdaj prošt v Novem mestu. Cerkev je bila natlačena ljudi, v veliko veselje bisernomašniku. Bog ga naj ohrani še mnogo let!

Duhovske zadeve v ljubljanski škofiji. V št. Vidu je nameščen kot profesor Jak. Solar,

ki je zadnja leta študiral v Parizu. — Kaplan Ivan Spendal iz Smartna pri Litiji je nastavljen kot prefekt v zavodu Sv. Stanislava. — Umeščen je bil Peter Koprivec na župnijo Breznico na Gorenjskem. — Za špirituala pri uršulinkah v Škofji Loki je prišel Jožef Šimenc, bivši kaplan v Naklem. — Na župnijo št. Vid pri Cerknici je bil umeščen Janez Pucelj; za župnijo št. Ožbalt pa Anton Vadnjal, kaplan na Krki. — Nameščeni so kot kaplani: Janez Sladič v Smartnem pri Litiji; Matija Tomc v Mokronogu; Vinko Lovšin v Metliki; O. Dionizij Dušej O. F. M. v Mošnjah; Jožef Kreiner v št. Juriju pod Kumom. — Premeščeni so bili kaplani: Fr. Ambrožič iz Fare ob Kolpi v Dob; Martin Dimnik iz št. Jerneja

vinci. Krško: P. Lavrencij Novak, gvardijan; upravitelj v št. Petru pri Gorici Oskar Pahor je nameščen za župnika v Mirnu. — Za duhovnega svētnika je imenovan Ivan Zupan, župnik v Hrenovicah, in Jan. Debevec, župnik v Budanjah. — Premeščen je Ivan Baloh iz Zagorja v Harije kot ekspozit.

Po prvem zboru nove kapucinske province (ilirske) so nameščeni in razvrščeni oo. kapucini in njih redovni bratje tako-le: Celje: P. Lin Prah, provincijal; P. Jožef Lapuh, gvardijan; P. Donat Zupančič, bivši provincijal; P. Otokar Cejan, starosta prov.; P. Jeronim Streminger, vikarij; P. Hilarij Perpar, P. Metod Mišič, P. Efreml Majcen, P. Egidij Golub, P. Joahim Ferk; 4 bratje in 3 no-

v Faro o. K.; Ciril Milavec od Sv. Petra v Ljubljani na Ig; Andrej Stare iz Radovljice k Sv. Petru; Anton Gornik iz šmihela pri N. m. v Radovljico; Ant. Stanonik iz Starega trga ob Kolpi v šmihel; Martin Radoš iz Cerkljan pri Kr. v Stari trg o. K.; Al. Strah iz Dobropolj v Stari trg pri Ložu; Feliks Gerčar iz Smednika v Boh. Srednjo vas; Andrej Šavli iz Mokronoga v Smednik; Franc Presetnik iz Boh. Srednje vasi v Dobropolje; V. Globočnik iz Tržišča v Kranjsko goro; Jožef Hostnik iz Preddvora v Tržišče; Jož. Strah iz št. Jurija p. K. v Preddvor.

Duhovske premembe na Goriškem. Za župnika v Volčah je umeščen Al. Koderman. Župnik A. Grebec se je preselil iz Mirna na novo župnijo št. Peter pri Gorici. Dosedanji

P. Rafael Bogataj, definitor; P. Janez E. Ažbe, vikarij; P. Janez Dam. Lorenčič, P. Herman Langeršek, P. Avrelj Šerik; 6 bratov. Škofja Loka: P. Mavricij Teraš, gvardijan; P. Oton Kocijan, definitor, vikarij; P. Angel Sattler, P. Ciril Goričan, P. Erhard Pečar, P. Odilo Mekinda, P. Dionizij Pristovnik; 2 klerika, 4 bratje. Studenci (Maribor): P. Kamil Požar, gvardijan; P. Žiga Wagner, vikarij; P. Henrik Putrih, P. Marko Fišer, P. Leopold Grbavec; 2 bogoslovca, 3 bratje. Ptuj: P. Ladislav Hazemali, predstojnik; P. Ant. Vouk; 1 brat. Varaždin: P. Angel Solter, gvardijan in def.; P. Alojzij Hajduk, bivši provincijal; P. Ljudevit Trtinjak, vikar; P. Gregor Pašalič, P. Anzelm Canjuga; 5 bratov. Osijek: P. Janez Kr. Reberc, gvardijan; P. Jožef

Kolačko, P. Evžen Meršé, vikarij; P. Celestin Lojk, P. Bonaventura Savec; 5 bratov. Split: P. Bernardin Škrivanić, bivši provincijal in predstojnik; P. Odorik Ožeg, P. Filip Žiger; 3 bratje. Dubrovnik: P. Vinko Dešić, definitor in predstojnik; P. Matija Koren, P. Metod Lazarić; 2 brata. Karlobag: P. Nikolaj Sakač, predstojnik; P. Karel Rauch, P. Michael Hlača; 2 brata.

Okrog 8000 bivših slovenskih vojakov se je bilo zbralo zadnje nedeljo v avgustu na Brezjah, kjer so se poklonili nebeški Materi in zahvalili za varstvo v vojski. Govore in službo božjo so opravili bivši vojni kurati. Bil je veličasten prizor, ko so se te čete bivših vojnikov razvrstile okrog govorniškega odra in poslušale ognjevitve besede bivšega kurata g. Bonača. Vojaki so sklenili, da bodo še prišli k Mariji Pomočnici. (V bodoče naj bi se take velike prireditve — kakor shod na Brezjah in Marijanski kongres — strnile, ali pa oskrbele v različnih časih. Op. ured.)

Izletji na planine in hribe se množe — narašča pa tudi število takih, ki pri tem zamenjajo svoje verske dolžnosti ob nedeljah in praznikih. Kolikor se da odpomoči, naj bi se v tem oziru storilo na ta način, da bi se na izhodiščih v hribe, v hribovskih hotelih in na krajih, kjer se mudi dovolj turistov, poskrbelo za kolikormožno redno službo božjo. Tako n. pr. je bila lani redno sv. maša v kapelici na Kredarici. Marsikateremu vestnemu katolčanu bi bilo s tem ustrezno. — Prav tako bi bilo vsem lastnikom hotelov in planinskih zavetišč resno svetovati, naj ne žalijo čuta dostojnosti in poštenosti ne s pohujšljivimi slikami, ne s časopisi. Med turisti je dovolj mladine, ki naj bi bila v npravstvenem oziru povsod dovolj zavarovana.

Ali smo olikan, krščanski narod? Če bi sodil po kletvinah, Boga in Marijo sramotečih, bi moral tujec izreči sila žalostno sodbo o nas. Lahko bi se ugovarjalo: Saj je samo nekaj takih propalih ljudi, ki tako sramote in grde Mater božjo in Boga samega, da si tega niti izustiti ne upamo, še manj pa zapisati. Je res. Ali izkušnja uči, da se slabe sodbe urno posplošijo. Da se ta grda bolezen, ki se je že tako razpasla, ne udomači, bo treba napeti vse sile. Vsi na nože v boj zoper to grešno nemarnost, ki jemlje Slovincem dobro ime! Ne trpimo nikjer in nikoli teh satanskih izbruhov, da ne bi svarili in zavračali! Pojasnimo, da je taka kletev tudi državno prepovedana in kazniva. Le z vsesplošnim bojem, opozarjanjem in z medsebojnimi svarili bo možno ta madež odpraviti iz naroda.

Po svetu.

Sveto leto. Doslej je že priglašeni za romanje v Rim več kot milijon oseb. Odbor za sprejem tujcev javlja, da za april, maj in junij ni mogoče dovoliti več novih prijav za večje skupine.

Skoraj nas prekose. V Ljubljani je bil Marijanski kongres, ki je privabil res lepo število Marijinih častilcev. Če pa slišimo, da se je bilo zbralo na misijonskem otoku Ceylonu meseca julija t. l. v kraju Madu (božja pot v školiji Jaffna), k slovesnosti kronanja Marijine podobe okrog 150.000 katolčanov — nas to navdušenje preseneča. Na otoku Ceylonu živi vsega skupaj okrog 400.000 katoliških kristjanov. Še lepše je pa to, da je o ti priliki 40 spovednikov od jutra do večera spovedovalo in da je bilo pri sv. obhajilu do 50.000 vernikov. To so pač razveseljiva poročila, ki pričajo, kako dobre in goreče katolice imamo v misijonskih pokrajinah, kjer živi tudi še dovolj poganov, mohamedanov in drugovercev.

Vsekako nas prekose. V Palermu (na Siciliji) je bil nedavno evharistični kongres. Kakor povsod — je bila tudi tu sklepna procesija privlačna točka, ki je združila 400.000 vernih kristjanov, da so se poklonili evharističnemu Zveličarju. Ob dveh popoldne se je pričel sprevod, pa je mogel kardinal Granito di Belmonte še-le ob šestih z Najsvetejšim iz cerkve. Povsod vse polno ljudi, ki so obsipali sv. Reš. Telo s cveticami. Ko se je naredila noč, je vse mesto zablestelo v morju luči. Ob morju je bil krasen prizor: ladje razsvetljene, na tisoče lesketajočih bark se je sukalo na nemirnih valovih. Ob sklepnem blagoslovu na vzvišenem, razsvetljenem oltarju je priklopelo navdušenje do vrhunca. Še-le opolnoči so se množice razšle.

Prestop. Edini sin H. Herzla, ustanovitelja židovske zionistične zveze, je postal kristjan. Židovski listi so vsled tega izlivali po svojih listih jezo in srd na krščanstvo.

• • •

Prenos telesnih ostankov S. Benigne Konso-late Ferrero.

Življenjepis te pobožne redovnice je vzbudil med vernimi Slovenci veliko pozornost. Prvi izdaji je morala takoj slediti druga, ki pa bo tudi kmalu pošla. Zanimivo bo torej vedeti, da sedaj sv. Cerkev raziskuje življenje in spise sestre Benigne, da jo proglašijo blaženim ter da ji je že dala naslov »služabnica božja«.

Dne 1. sept. t. l. se je vršilo jako slovesno prenešenje njenega trupla v cerkvico samostana v Komu, kjer je živela. Ob 3. uri popoldne je bilo pokopališče polno pobožnega ljudstva. Med drugimi sta bila tudi brat in sestra pokojnice ter mnogo duhovščine in redovnih oseb. Kmalu nato so prišli člani cerkvenega sodišča, ustanovljenega za njeno proglasitev blaženim: dva prošta in dva kanonika, njihov zapisnikar in dva kanonika kot uradna pričevalca. Krsta je bila že dvignjena ter je stala tik groba. Ko so vzdignili neko ploščo, se je videl skoz steklo obraz služabnice božje. Čeravno se je trohnenje že pričelo, so jo vendar takoj prav lahko spoznali. Nato so krsto prenesli na bližnji travnik. Tedaj se je ljudstvo kar vrglo nanjo, se je dotikalo z robci, z mašnimi knjigami in z vsem, kar je kdaj imel pri sebi. Z največjo težavo so množico odstranili, da so mogli krsto fotografirati. Ko je duhovščina opravila mrtvaške molitve, so krsto položili na bel mrtvaški voz. Pogrnili so jo z belim prtom, ki ga je ljudstvo takoj pokrilo z venci. Sprevod se je začel pomikati. Pred vozom je šla duhovščina, ob njem družice, za njim sorodniki pokojnice, potem njene redovne sestre, nazadnje ljudstvo. Vse mesto se je gnetlo na cesti ter je pozdravljalo »svojo svetnico«. V samostanski cerkvi je bilo truplo še enkrat blagoslovljeno ter nato položeno v stranski ladji k poslednjemu počitku.

Kranjci, učite se peti od Štajercev!

V pondeljek 15. sept. na spominski dan žalostne Matere božje, sem bil na Svetih Gorah. (Prišel sem tja iz Pišec, kamor so me zvalili k blagoslovljenju zastave.) Svete Gore stoje v kotu štajerske zemlje, na meji Hrvaške, za Sotlo, pa so najbolj obiskovana božja pot štajerskih Slovencev. Malo manj kakor iz cele Štajerske, pa tudi z Dolenjske, prihajajo na njo. Od 5. do 15. septembra se shodi kar skupaj držijo. Na nedeljo Marijinega imena so cenili število romarjev na 15.000. V pondeljek je bil sklep dolgotrajne pobožnosti. Ta dan je bilo tam 6 duhovnikov in seveda ravno toliko sv. maš. Vse maše so bile pete. Torej šest petih maš zaporedoma. Če bi bilo še več duhovnikov, bi bilo pa tudi več petih maš. Bilo jih je že tudi devet zaporedoma. Ljudje hočejo vse maše pete in jih tudi »plačujejo«. Organist, častitljiv mož, ki orgla na Svetih Gorah že 49 let, je neprenehoma igral. Tudi pevci se niso utrudili; le pri eni maši so peli samo moški. — Nam Kranjcem se to zdi čudno, ker tega nismo va-

jeni. Pri nas je vse bolj tiho in hladno. Naši organisti, če tudi mladi in čvrsti, so vse bolj varčni s svojo umetnostjo. Posebna milost je, če zapojejo izven maše še eno ali dve kitici. Pri obhajanju, če je med mašo, se mora vselej prenehati z orgljanjem, kakor bi bilo prepovedano, takrat ko je najbolj primerno zapeti kako obhajilno! — Organisti, kakor znano, tudi niso posebni prijatelji ljudskega petja. To je velik vzrok, zakaj se to petje ne more bolj razviti. Ko bi ti možje imeli več veselja za to, bi kmalu imeli povsod ljudsko petje. — Ne mislimo, da bi moralo biti povsod tako kakor na Svetih Gorah: 6 ali 9 petih maš zaporedoma. Vsekako pa je veselje Štajercev do petja nekaj lepega. Božja služba naj bo kolikor mogoče slovesna in vesela! Nikar ne skoparite nasproti Bogu! S kakršno mero boste merili, s tako se Vam bo odmerjalo. Ured.

Kaj dekleta večkrat slišijo, pa nočejo razumeti.

(Z Notranjskega.)

1. Obleka naj sega do vratu; ne sme biti izrezana!
2. Rokavi morajo segati vsaj do kolencev!
3. Krilo naj sega najmanj do sredine meč!
4. Blago ne sme biti prozorno; čipke in mreže, ki pokrivajo prsi, niso zadostne!
5. Obleka je nespodobna tudi tedaj, kadar se telesa tako tesno prijema, da oblike telesa bolj povzdigne ko zakriva.
6. Nespodobno oblečenim je prepovedan vstop v cerkev; tudi je prepovedano, jih obhajati.

Sv. Marjeta Alakok pravi: Nespodobna obleka je uniforma satanova.

Sv. Bernardin: Nespodobna obleka služi hudiču za vajeti!

O marsikaterem dekletu velja: Hotela je dopasti, pa je — padla!

Sv. Feliks, kapucin, je prosil vsak dan po mestu milodarov. Nekoč mu da nespodobno oblečena gospa milodar. Svetnik je ne pogleda. Gospa začne govoriti in izpraševati to in ono, svetnik pa molči. Začudena ga gospa vpraša, čemu molči. Feliks pravi: »Sestra, nočem vam prikrivati svoje bolesi. Vi si namreč zelo škodujete na dobrem imenu, ker se nespodobno oblačite. Čemu imate obleko?

Vi hočete dopasti, toda ali ne veste, da mladino pohujšujete, ali ne veste, da ste krivi mnogim pregrešnim željam, ali ne veste, da mnogim ranite vest s tako obleko? Koliko kazen vam sam Jezus napoveduje: »Kdor katera izmed teh pohujša, ki v me verujejo, bi mu bilo boljše, da bi se mu obesil mlinski kamen na vrat in potopil v globočino morja.« Te besede so izdale, da se je žena otdedaj oblačila spodobno. Ali se bodo tudi naše ženske?

Odpustki

za mesec november 1924.

I. Odpustki celega meseca novembra.

Verniki, ki opravljajo vsak dan kako pobožno vajo v tolažbo dušam v vicah, dobe: 1. vsak dan odpustek 7 let in 7 kvadragen; 2. p. o. poljuben dan v mesecu, če prejmejo svete zakramente, obišejo cerkev in tam molijo po namenu sv. očeta.

II. Odpustki ob določenih dnevih meseca novembra.

1. **Sobota, prva v mesecu.** Vsi svetniki. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom rožnovenske br.; d) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik naloži kako drugo dobro delo. — Tretjerednikom v. o. — Dalje p. o. vsem vernikom pod navadnimi pogoji, če vrh tega opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja.

2. **Nedelja, prva v mesecu.** Udom rožnovenske bratovščine trije p. o.: 1. če obišejo bratovsko kapelo; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če je v bratovski cerkvi izpostavljeno sv. R. Telo in pred njim nekaj časa pobožno molijo. — P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jezusovega. — Danes opoldne počenši in cel naslednji dan do polnoči morejo verniki, ki so prejeli sv. zakramente, tolikokrat dobiti p. o., kolikorkrat obišejo cerkev ali javno kapelo in tam molijo po namenu sv. očeta. Vse odpustke morejo obrniti v prid dušam v vicah. Spoved se lahko opravi že en teden prej, torej od 26. oktobra dalje; sv. obhajilo pa se mora prejeti danes ali pa jutri.

3. **Ponedeljek, Vernih duš dan.** P. o.: a) udom br. za duše v vicah; b) udom br.

presv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan; c) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim lahko spovednik naloži kako drugo dobro delo; d) udom rožnovenske br. danes ali v osmini v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo.

5. **Sreda, prva v mesecu.** P. o.: vsem pod navadnimi pogoji, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefa.

6. **Četrtek, prvi v mesecu.** P. o. udom br. sv. Rešnjega Telesa kakor 1. dan.

7. **Petek, prvi v mesecu.** P. o.: a) vsem vernikom pod navadnimi pogoji, če nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jez.; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) istim kakor včeraj.

13. **Četrtek. Sv. Stanislav. Sv. Didak.** P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor 1. dan; b) istim kakor jutri.

14. **Petek. Sv. Jozafat.** P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

15. **Sobota. Spomin umrlih iz karmeličanskega reda.** P. o. udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v redovni ali župni cerkvi.

16. **Nedelja. Sv. Neža Asiška.** P. o. istim kakor 14. dan.

19. **Sreda. Sv. Elizabeta.** P. o. kakor 14. dan. — Tretjerednikom v. o.

21. **Petek. Darovanje Marije Device.** P. o.: a) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v redovni ali župni cerkvi; b) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo obenem za razširjenje »Dejanja; c) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi. — Tretjerednikom v. o.

24. **Ponedeljek. Sv. Janez od Križa.** P. o. udom škapulirske br. karmelske Matere božje v redovni ali župni cerkvi danes ali v osmini.

25. **Torek. Sv. Katarina.** Tretjerednikom v. o.

26. **Sreda. Sv. Lenard Port.** P. o. istim kakor 14. dan.

28. **Petek. Sv. Jakob Maršič.** P. o. istim kakor 14. dan.

29. **Sobota. Vsi svetniki treh redov sv. Frančiška.** P. o. istim kakor 14. dan.

30. **Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Andrej.** P. o.: a) udom družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji, če molijo za razširjanje sv. vere; b) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.